

เรือนพะยอม

รวมแพง

เรือนพะยอม

แต่งโดย รอมแพง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-044-1

จัดจำหน่ายอีบุ๊ค กันยายน 2556

ราคา 199 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม ไสภา ไซติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ใ้หนูช / กฤติมา สาลี

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธิกุล

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำนำสำนักพิมพ์

รลิกา หญิงสาวผู้งดงามแต่อาภัพ เพราะความสวยของเธอทำให้พ่อเลี้ยงจ้องจะเคลมเธอ จึงต้องออกมาทำงานเป็นครูที่เรือนพระยอม ที่มีวฤกษ์ ชายหนุ่มผู้เคร่งขรึมและเย็นชาเป็นเจ้าของ แล้วเหตุการณ์แปลกๆ ก็เริ่มขึ้น เมื่อรลิกาค้นเห็นเหตุการณ์ในอดีตที่มีหญิงสาวหน้าตาคล้ายเธออยู่ในนั้นด้วย

ผู้หญิงในความฝันคนนั้นเกี่ยวข้องกับอย่างไรกับเรือนพระยอมและเธอหาคำตอบได้ในนิยายเรื่องนี้ค่ะ

กองบรรณาธิการ

กันยายน 2556

คุยกับผู้เขียน

คนบางคนเกิดมาก็รู้จุดมุ่งหมายในชีวิตของตัวเองในขณะที่อีกหลายๆ คนยังค้นหาว่าตัวเองเกิดมาเพื่ออะไร อาจจะมีหน้าที่การงานที่ยิ่งใหญ่รออยู่ข้างหน้า หรืออาจจะมีความรักที่ยิ่งใหญ่เฝ้ารอเวลาให้หัวใจสองดวงได้มาพบเจอกัน เราไม่มีทางรู้ได้เลยว่าอะไรที่รอเราอยู่แน่นอนว่าระหว่างที่รอเราอาจจะหลงทาง กังวล ไม่เข้าใจ รวมไปถึงท้อแท้ว่าเราจะเกิดมาเพื่ออะไร

เรื่อง **เรือนพะยอม** อาจจะเป็นเรื่องหนึ่งที่ทำให้คำตอบในเรื่องนั้นในใจของคนที่เชื่อในรักแท้ อาจจะเป็นหนึ่งในชีวิตของใครสักคนบนโลกใบนี้ก็ได้ใครจะไปรู้ ตัวดิฉันเองเชื่อว่าไม่ว่าคนเราจะพบเจอเรื่องราวเลวร้ายหรือมีความทุกข์สักแค่ไหนในการใช้ชีวิตอยู่ แต่สุดท้ายเราจะมีคำตอบของชีวิตเราในกาลข้างหน้า และอาจจะเป็นสิ่งที่เราคาดไม่ถึงก็ได้

ต้นไม้ต้นใหญ่ที่มีช่อดอกหอมหวานที่ดิฉันได้พบเจอตั้งแต่เด็กๆ ในถิ่นบ้านเกิด ที่มีชื่อว่า บ้านต้นพะยอม ทำให้เกิดจินตนาการได้อย่างไม่ยากเย็นนักและเป็นที่มาของนิยายเล่มนี้

ขอบคุณผู้อ่านทุกท่านทางอินเทอร์เน็ตที่ช่วยกันเซ็นผู้เขียนให้จบเรื่องราวเหล่านี้ได้ ขอคุณแม่ที่ให้กำลังใจกายกำลังใจตลอดมา

หวังว่าผู้อ่านทุกท่านคงอ่านอย่างสนุกสนานค่ะ

รวมแพง

1

...พะยอมเจ้าเอ๋ย	หอมเอ๋ยหอมเจ้าหอมหวาน
เพียงพิศขึ้นจิตสนิทนาน	สื่อสารรักขอบบอบใจ
ขาวล้วนผลิช่องามนัก	พี่หักมาแซมเรือนผม
กลืนเจ้าคดอหอมดอมดม	เขยชมเพียงนิบลิคปลง...

ความมืดสลัวของแสงไฟเมื่อมีแสงลอดเข้ามาทางประตูทำให้ร่างที่นอนหลับอยู่รู้สึกคล้ายจะกึ่งหลับกึ่งตื่น ร่างใหญ่ค่อนข้างท่วมเนินเข้ามาที่เตียง มือหนาอุ้มลูบไล้ใบหน้าของคนทีนอนหลับอย่างหลงใหล มีอนันระเรื้อยลงมาที่ไหล่บอบบาง ทว่าเมื่อคนที่นอนหลับอยู่ขยับตัว มืออูมนั้นก็ชักกลับทันที ร่างใหญ่ท่วมผละตัวออกจากเตียงแล้วค่อยๆ ลงฝีเท้าเบาๆ ไปยังประตู ก่อนจะเปิดและปิดประตูห้องลง

ดวงตากลมรีสุกใสเปิดเปลือกตาแทบจะทันทีที่ได้ยินเสียงประตูปิด สีหน้าซีดเผือดนั้นทำให้รู้ว่าผู้ถูกกระทำรับรู้ทุกอย่างที่เกิดขึ้น ออใจไหวเต้นกับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ ก่อนจะวิ่งไปที่ประตูเพื่อลงกลนอนอย่างแน่นหนา ร่างบอบบางในชุดนอนกรุยกรายรีบหุบเอาเสื้อคลุมสีหวานมาสวมทับอีกครั้ง แล้วขึ้นไปนั่งกอดเข่าบนเตียงด้วยดวงตาเบิกกว้างและแข็งกร้าว

สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้เธอนอนไม่หลับจนรุ่งเช้า...

รศิกามองรอบกายด้วยความอวรณ์ เมื่อคิดว่าจะต้องจากบ้านที่อยู่มาตั้งแต่จำความได้ ระบือนั้นมีมานั่งหินอ่อนครบชุด เธอเคยนั่งทำการบ้านเมื่อครั้งยังเด็ก โตขึ้นก็มานั่งทำรายงานกับเพื่อนๆ

ต้นไม้แต่ละต้นที่รดน้ำพรวันดินจนเติบโตงดงามใครไปใครมาล้วนชื่นชม ห้องรับแขกที่มีบันไดขึ้นชั้นสองนั้นติดม่านปักลูกไม้สีนวล ถัดไปเป็นห้องน้ำซึ่งอยู่ติดกับห้องครัว

โต๊ะรับประทานอาหารที่อยู่ในครัวเคยเป็นที่ที่เธอนั่งคุยกับมารดาอย่างมีความสุข ในขณะที่มารดาทำกับข้าวหรือขนมต่างๆ ให้รับประทาน ห้องครัวแม้จะไม่หรูหราอย่างที่เห็นในหนังสือตกแต่งบ้านแต่ก็อบอุ่นไปด้วยกลิ่นอายของความอบอุ่น ข้าวของเครื่องใช้ในครัวล้วนแล้วแต่จัดวางอย่างเป็นระเบียบดูสะอาดตา

ชั้นล่างยังมีห้องนอนอยู่หนึ่งห้องที่ว่างอยู่ รศิกานั่งมองชายเธอเติบโตใหญ่คงได้พักที่ห้องนี้ ส่วนชั้นบนก็มีห้องนอนที่มีห้องน้ำอยู่ในตัวถึงสองห้องซึ่งเป็นห้องของพ่อกับแม่ และน้องชายที่ยังคงติดแม่ไม่ยอมแยกห้องนอน ส่วนเธอก็จับจองอีกห้องหนึ่งอย่างไม่อนาทรร้อนใจ จวบจนวันนี้ที่ร้อนรุ่มจนไม่อาจจะทนอยู่ได้

“บ้าซะมิด!” รศิกาสบถเบาๆ ก่อนจะถอนหายใจยาว เธอเดินเข้าไปในบ้าน และตรงไปยังห้องครัวซึ่งเธอรู้ว่ามารดากำลังสาละวนอยู่กับการทำกับข้าวให้ลูกและสามีได้รับประทาน

“แม่คะ หนูจะไปทำงานที่ต่างจังหวัดนะคะ” รศิกายิ้มปากก่อนจะหยิบแบกขวานขึ้นมาหันเตรียม

“อะไรลูก งานสอนหนังสือเด็กอะไรนั่นนะหรือ จะดีหรือลูกต้องไป

กินอยู่กับเขา บ้านของเขาเป็นอย่างไบบ้างก็ไม่รู้”

“หนูเพิ่งจบก็เลยอยากจะลองเริ่มจากงานแบบนี้ก่อนนะค่ะ อย่างไร
ตอนนี้ก็ยังไม่มียุโรปเรียนที่ไหนติดต่อกลับมาเลยนะค่ะ”

“นี่อย่างไรละถึงเปลี่ยนใจ ไหนเคยบอกแม่ว่าจะปฏิเสธเขาไปยัง
ไงละลูก แม่เลี้ยงลูกได้นะ อยู่เฉยๆ รอพวกโรงเรียนในกรุงเทพฯ เรียกตัว
ไม่ดีกว่าหรือจ๊ะ” ดวงตากลมโตสุกใสจนเป็นที่จับตาจับใจทุกคนที่พบเจอ
มีแววของความตั้งใจมั่น

“แต่หนูไม่อยากอยู่เฉยๆ นี่คะแม่ หนูไปเถอะนะค่ะ” วงหน้าเรียว
สวยก้มต่ำเล็กน้อย

“ทำไมละลูก” รสลินคัดค้านอย่างที่เคยคัดค้านมาแล้ว

“แม่คะ เดียวเขาจะว่าเขาได้นะค่ะ ว่าพอสมัครได้แล้วทำไมถึงไม่ไป
เขาต้องคิดว่าหนูเหลวไหลแน่ๆ”

“ไม่ได้รู้จักกันสักหน่อย แม่ยืนยันนะลูกว่าไม่อยากให้ลูกไปเลย”

“แม่คะ”

“เอาเถอะๆ ตามใจลูกละกัน ถ้าไม่ไหวจริงๆ ต้องกลับมาจะลูกนะ
อย่าทน”

แม่ลูกพูดกันได้เพียงแค่นี้ร่างอ้วนป้อมของเด็กชายวัยไม่เกินหก
ขวบก็วิ่งเข้ามาในครัวพร้อมทั้งโผล่เข้ากอดพี่สาวเต็มแรง

“ตาป้อม ทำอย่างนี้อีกแล้ว พี่กระตือรือร้นพอดี ตัวเองน้ำหนักไม่ใช่
น้อยๆ แล้วนะยะ” เสียงใสดูจะร่าเริงขึ้นเมื่อได้พูดกับน้องชายต่างบิดา

“พี่ริกา...พี่ริกา” เสียงใสไร้เดียงสาเรียกหาพี่สาวพร้อมกับโชน
ตัวกับร่างบอบบางนั้น จนหญิงสาวอดที่จะต้องหัวเราะเสียงใสออกมาไม่ได้
เธอจึงเล่นไล่จับกับน้องชายรอบโต๊ะในครัวนั่นเอง

ร่างท่วมที่เดินยื้มกว้างเข้ามาในครัวทำให้ริกาชะงัก ใบหน้าแดง

นั่นซิดเผือดลง เข้มริมฝีปากแน่นก่อนจะส่งสายตาแข็งกร้าวไปให้กับร่าง
นั้น หากไม่เกรงใจมารดา และไม่เห็นแก่น้องชายต่างบิดา สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อ
คืนคงถูกเปิดเผยแล้ว

“แม่คะ หนูไปเก็บของก่อนนะคะ พรุ่งนี้ต้องไปแต่เช้า”

“อ้าวทำไมรีบไปนักล่ะจ๊ะ เขาเรียกตัวแล้วหรือลูก” รสลินอดรู้สึก
แปลกใจไม่ได้ที่ลูกสาวคูริบร้อนที่จะไปนัก

“ค่ะแม่” รสิกาเดินเลี้ยวไปโดยไม่ยอมมองหน้าคนที่ตัวเองทั้งรังเกียจ
และขยะแขยง หากไม่เกรงว่าพูดไปแล้วจะเกิดผลเสียมากกว่าผลดีแล้ว
ละก็ คนอย่างรสิกาไม่มีวันปิดปากเงียบอย่างแน่นอน

มือเรียวดุจล่ำเทียนลูบศีรษะของน้องชายเล่น ก่อนจะเดินเลี้ยวขึ้น
บันไดไป หนูแว่วได้ยินเสียงพ่อเลี้ยงถามมารดา

“ลูกจะไปไหนหรือคุณ”

ลูก...ถ้าเขาเห็นเธอเป็นลูกจริงๆ ก็คงดี รสิกาถอนหายใจยาวแล้วก็
อดที่จะรู้สึกโมโหเจ้าของเสียงไม่ได้

ร่างเพรียวที่มีสัดส่วนน่ามองนั้นเดินเข้าห้องเพื่อเก็บของดังที่บอก
มารดา พลาทวนนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาตลอดเจ็ดปีที่แม่แต่งงานใหม่
เธอไม่เคยต้องนอนหลับด้วยความกังวล การที่พ่อเลี้ยงทำเช่นนี้ไม่แน่ใจว่า
เป็นครั้งแรกหรือไม่ แต่เมื่อคืนเป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกตัวแน่นอน

โชคดีที่งานซึ่งเคยสมัครไปนั้นเพิ่งได้รับผลตอบกลับมาเมื่อวานขึ้น
ในครั้งแรกนั้นเธอตั้งใจว่าจะไม่ไปตามคำทักทวนของมารดา แต่ทว่าเมื่อ
เกิดเหตุการณ์แบบเมื่อคืนขึ้น การเดินทางไปทำงานในครั้งนี้น่าจะเป็น
ทางออกที่ดีที่สุด เพราะคนอย่างเธอนั้นตีหน้าเฉยเมยเหมือนไม่มีอะไร
เกิดขึ้นได้ไม่นาน และคงเกิดเรื่องใหญ่แน่ๆ หากเธอยังอยู่บ้านหลังนี้ต่อไป

จะขัดข้องบ้างก็ตรงที่นายจ้างใหม่นั้นนัดวันเริ่มทำงานเป็นวัน

สิ้นเดือนซึ่งก็อีกตั้งหนึ่งอาทิตย์กว่าจะถึงเวลานั้น ครั้นจะโทรศัพท์ไปขอเลื่อนวันทำงานให้เร็วขึ้นก็ใช่ที่

ใบหน้าแดงงามก็มลงอย่างครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนจะเดินออกไปโทรศัพท์ซึ่งอยู่หน้าห้องและกดหมายเลขที่ต้องการ

“ก้อยเหรออ”

“ก็ฉันนะสิ จะมีใครอีก เธอโทร. มาตามหมายเลขที่ฉันให้ไว้ไม่ใช่เหรออ”

“แฮม...”

“มีอะไรหรือเปล่า สองเดือนมานี้ไม่เห็นเคยโทร. มาหาฉันเลยนะ”
กมลรัตน์ถามเพื่อนด้วยความแปลกใจปนน้อยใจ เพราะหลังจากเรียนจบจากมหาวิทยาลัยแล้วเพื่อนสนิทในกลุ่มเดียวกันคนนี้ก็ไม่เคยติดต่อกาเธอเลย

“โอ๊ย อย่างน้อยใจไปเลย เพื่อนเธอคนนี้นั่นกับการหางานและสอบสัมภาษณ์อยู่นะสิ”

“นี่เธอยังไม่ได้งานอีกหรือนี่”

“ได้แล้ว ก็เลยโทร. มาหาเธอนี้แหละ”

“ทำไม อย่าบอกนะว่าเธอ...”

“เออใช่...จะบอกว่าฉันได้งานที่จังหวัดที่เธออยู่นั่นแหละ”

“จริงเหรออ สุดยอดไปเลย ทำอะไรที่ไหน โรงเรียนอะไร”

“ใจเย็นๆ ฉันน่าจะไปทำงานที่เรือนพระยอมน ไม่ใช่โรงเรียนที่ไหนเหรออ รู้จักหรือเปล่า เรือนพระยอมนะ”

“หา! เรือนพระยอมน จริงๆ เหรออ” เสียงที่แผดมาทางหูโทรศัพท์ทำให้รู้สึกต้องเอาโทรศัพท์ออกจากหูพร้อมใบหน้าเหยเก

“ใช่ ทำไมต้องเสียงดังด้วย ฉันปวดหูเพราะเสียงเธอเลยนะ”

“ก็เรื่องที่เรือนพะยอมนะเป็นที่สนใจของคนแถวนี้ล่ะสิ”

“อะไรนะ เธอรู้จักเรือนพะยอมด้วยหรือ ถ้าอย่างนั้นว่างๆ พาฉันไปแอบส่องก่อนไปทำงานจริงๆ ด้วยล่ะ”

“อืม...ไว้เธอมาฉันจะพาไปดู แล้วเธอจะรู้ว่าที่ฉันบอกว่าเรือนพะยอมเป็นที่สนใจของคนนะเป็นอย่างไร ว่าแต่จะมาวันไหน ให้ฉันไปรับหรือเปล่า”

“ก็ไหนแหละที่ทำให้ต้องโทร. หาเธอ คือถ้าเขาจะให้ฉันไปทำงานก็สิ้นเดือน ในระหว่างนี้ฉันว่าง ก็เลยจะไปขออาศัยอยู่กับเธอก่อนสักอาทิตย์หนึ่ง เธอจะว่าอย่างไร”

“จริงหรือ จะว่าอะไรก็ดีใจนะสิ มาเลย จะให้ไปรับวันไหนบอกมาเลย”

“พุงนี้ ประมาณสิบเอ็ดโมงเช้า ฉันจะขึ้นเครื่องไป พอตีห้าฉันซื้อแบบโลว์คอสต์ได้” รลิกาพูดอย่างไม่ปิดบัง เพราะของลดราคาสำหรับเธอไม่ใช่เรื่องน่าอาย อีกทั้งเธอก็รู้ดีว่าเพื่อนสนิทคนนี้ของเธอไม่ใช่คนที่จะดูถูกคนได้เพียงแค่มีฐานะด้อยกว่า

“โอเค ตอนจะขึ้นเครื่องก็โทร. มาละกัน ฉันจะได้เผื่อเวลาไปรับเธอให้พอดี”

“งั้นเจอกันนะจ๊ะ”

รลิกาตัดสินใจและยิ้มให้กับโทรศัพท์อย่างโล่งใจ เท่านั้นก็สามารถแก้ปัญหาเรื่องที่อยู่ได้แล้ว คิดแล้วก็อยากอาละวาดนั้ก เมื่อนึกได้ว่าตัวเองต้องมาวุ่นวายเพราะคนกันเองที่ไม่กันเองอีกต่อไปแล้ว

หนึ่งอาทิตย์ในการที่ได้เที่ยวกับเพื่อนสนิทในกลุ่มเดียวกันสมัยที่เรียนมหาวิทยาลัยคนนั้นคงทำให้เธอลืมการกระทำของพ่อเลี้ยงได้ ครั้น

แล้วก็นึกถึงเรื่องที่กมลรัตน์ตื่นเต้นเมื่อรู้ว่าเธอจะต้องไปทำงานที่เรือนพะยอม

...เรือนพะยอมมีอะไรน่าสนใจนะ

รลิกาอาบน้ำเตรียมตัวจะเข้านอน กระเป๋าสีผ้าใบโตวางเตรียมพร้อมอยู่ปลายเตียงเพื่อการเดินทางในวันรุ่งขึ้น หากไม่ทันจะใส่กลอนประตูก็มีเสียงเคาะและเสียงร้องเรียกของรสนิษฐ์เป็นแม่ ร่างบางในชุดนอนสีหวานหยิบเสื้อคลุมเนื้อผ้าลื่นมือมาสวมทับก่อนจะเปิดประตูให้

“วันนี้แม่ชวนอนด้วยนะลูก แม่ใจหายนะ เราไม่เคยจากกันนานเกินสามวันสักที”

รลิกายิ้มละไม ดวงตาคู๋สวยจ้องมารดาอย่างรักใคร่ก่อนที่จะจัดเตียงและหมอนให้นอนกันได้สองคน

ไปปิดแล้วแต่สองแม่ลูกยังคงนอนไม่หลับ ตั้งแต่รลิกาจำความได้ก็รู้ว่าพ่อของเธอได้เสียชีวิตไปแล้วและแม่ของเธอก็เลี้ยงดูเธอมาอย่างดีด้วยเงินที่สะสมไว้บวกกับเงินที่ทำงานหามาได้ มารดาของเธอเป็นอาจารย์อยู่ในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง แม้จะไม่ถึงกับสบายนักแต่เธอไม่เคยรู้สึกตัวเองด้อยกว่าเพื่อนๆ เลย

จวบจนรสนิษฐ์แต่งงานใหม่เมื่อเจ็ดปีที่แล้วบ้านก็ยังเป็นสวรรค์สำหรับรลิกา ทว่าเพิ่งพลิกกลับจากสวรรค์เป็นนรกก็เมื่อคืนนี้เองที่เธอรู้ความจริงว่าพ่อเลี้ยงคิดจะทำมีดมีร้ายกับเธอ

ใจของหญิงสาวหายวาบ หากว่าพ่อเลี้ยงเคยชินในการทำล่วงเกินและนึกอีกเหิมที่จะทำอะไรเธอมากกว่าที่เคยทำ ชีวิตเธอคงจบสิ้นเพียงเท่านั้น

“หลับหรือยังลูก”

“ยังค่ะแม่ เหมือนว่าหนูจะนอนไม่หลับ”

“เปลี่ยนใจตอนนี้ก็ยังทันนะจ๊ะ แม่ไม่อยากให้ลูกไปทำงานไกลๆ อย่างนี้เลย”

รศิกาเจียบเสียงไปจนผู้เป็นแม่ต้องถอนหายใจยาว เธอรับรู้าลูกสาว คนนี้แม้ภายนอกจะดูเป็นคนอ่อนโยนคล้ายเป็นคนหัวอ่อนนว่าง่าย ทว่าแท้จริงนั้นเด็ดเดี่ยวและมั่นคง หากสิ่งใดที่ลูกสาวเธอคิดว่าถูกต้องก็ไม่ลังเลเลยที่จะทำ และหากตัดสินใจแล้วก็จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงแม้แต่บ่อย

“ถ้าแม่เป็นห่วง แม่ก็ไปหาหนูได้นี้คะ ไปดูว่าหนูอยู่อย่างไร”

“ไปแน่ละจ๊ะ หลับเถอะลูก ฝรั่งนี้ต้องเดินทางแต่เช้า”

“ค่ะแม่”

แม้จะรับปากมารดาไปแต่ก็ยังคงนอนตาค้างอยู่ ความอาลัยในบ้านช่องที่อยู่มาตั้งแต่เด็กแต่น้อยยังคงมีอยู่มาก กว่าที่จะหลับลงได้ก็เกือบเช้า

ผู้คนในท่าอากาศยานประจำจังหวัดเดินกันขวักไขว่จนรศิกาคิดว่าคงยากที่จะเจอเพื่อนสนิท ใจก็นึกว่าจะต้องหาโทรศัพท์มือถือมาใช้สักที่ ถึงอย่างไรตอนนี้เธอก็ได้งานทำแล้ว หากได้เงินเดือนเดือนแรกคงสามารถทดแทนเงินส่วนที่เธอจะนำไปซื้อโทรศัพท์มือถือได้ โดยที่เธอไม่ต้องกังวลว่าเงินเก็บที่มีจะร่อยหรอไป อันที่จริงแล้วมารดาของเธอก็ต้องการจะซื้อให้ลูกสาวตั้งแต่ตอนที่รศิกาเริ่มเรียนมหาวิทยาลัย ทว่าผู้เป็นลูกสาวกลับทัดทานไว้ด้วยความเสียสละเงิน เพราะคิดว่าเป็นสิ่งฟุ่มเฟือย

รศิกาเดินไปที่โทรศัพท์สาธารณะ แล้วก็ตั้งใจเมื่อเห็นเพื่อนสนิท ยืนส่งยิ้มมาให้

“ฉันนึกแล้วว่าเธอต้องหาโทรศัพท์เพื่อโทร. หาฉัน”

“ดีใจจังที่เจอ คนเยอะมากเลย จะมีงานอะไรหรือเปล่า”

“งานพืชสวนโลกนะ เธอก็รู้พอเข้าหน้าหนาวที่ไรดอกไม้ก็บานสวย จนต้องมีการจัดงานขึ้นทุกปี”

“อืม...ดีจัง ฉันชอบดอกไม้” กมลรัตน์ช่วยเพื่อนลากกระเป๋าจนมาถึงบริเวณที่เธอจอดรถไว้

“นี่เธอเอาเสื้อผ้ามากระเป๋าดียวหรอ”

“ก็มีอยู่แค่นี้ล่ะ”

“พูดถึงดอกไม้ ที่ที่เธอจะไปอยู่นะเป็นแหล่งปลูกดอกไม้นานาชาติ มีทั้งแบบเป็นต้นใหญ่และพุ่มเล็กๆ เยียวนะ”

“จริงหรอ ดีจัง”

“ชื่อเธอก็แปลว่าดอกกุหลาบสีขาวนี่เนอะ ในเรือนพะยอมมีด้วยนะ ดอกกุหลาบสีขาวนะ”

“เธอ สวยไหม”

“ไม่รู้สิ ไม่เคยเข้าไปดูสักที แต่ถ้าเห็นตามร้านละก็สวย”

“ไม่เคยเข้าไปแต่พูดได้เป็นคั่งเป็นแควเยียวนะยายก้อย”

“แหม...ก็ฉันมันชอบ แต่ที่ฉันชอบมากคือดอกพะยอม”

“ดอกพะยอม...เป็นอย่างไรเธอ ฉันไม่เคยเห็น”

“ดอกสีขาวเป็นช่อๆ หอมเย็นๆ เป็นต้นไม้โบราณนะ เดี่ยวนี้ไม่ค่อยมีแล้วละ ไม่รู้ว่าขยายพันธุ์แบบไหน ฉันเคยเอาเมล็ดมันมาปลูกก็ไม่เห็นขึ้น รู้แต่ว่าจะบานประมาณช่วงปลายๆ ปีอย่างนี้ล่ะ ถ้าเธออยู่ที่เรือนพะยอม คงได้กลิ่นเพราะมีต้นใหญ่เต็ม หน้าหนาวที่ออกดอกขาวไปทั้งต้น เห็นแต่ไกลเชียวล่ะ”

กมลรัตน์ขับรถอย่างระมัดระวังไปยังบ้านที่เธออาศัยอยู่ บ้านของเธอเป็นบ้านหลังใหญ่ของครอบครัวที่สืบเชื้อสายมาจากข้าราชการที่เมืองเหนือมาช้านาน จึงเป็นที่อยู่อาศัยของญาติที่มารวมตัวกันในสมัยก่อน

พอมาถึงสมัยนี้ก็มี การแยกย้ายกันไปทำงานในที่ต่างๆ ไม่ก็ไปต่างประเทศ จึงแตกฉานซ่านเซ็นกันไปหมดจนเหลือเพียงครอบครัวของคุณ ป้าสะใภ้และเธอที่ยังคงอาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้

แม้จะเป็นเพื่อนสนิทกันแต่เธอก็ไม่เคยมาที่บ้านโชติรสของ กมลรัตน์เลย จึงตื่นตาตื่นใจเมื่อเห็นตึกโบราณทรงหน้า ลักษณะบ้านของ กมลรัตน์นั้นเป็นตึกเก่าสองชั้นดูใหญ่โตโอ่อ่าสมกับที่เคยเป็นที่อยู่ของ ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ตัวตึกสีเหลืองนั้นก่อด้วยอิฐฉาบปูนอย่างดี หน้าต่าง ประตูล้วนเป็นบานใหญ่เจาะยาวถึงพื้น ทาด้วยสีเขียวใบไม้ที่มองแล้วคล้าย เพิ่งได้รับการซ่อมแซม พื้นกระเบื้องใหญ่ปูด้วยอิฐสีแดง

บริเวณบ้านที่กว้างขวางนั้นเป็นส่วนหนึ่งในโรงเรียนโชติรส ซึ่งเป็น โรงเรียนที่คุณป้าสะใภ้ของเธอคือ คุณกรรณิการ์เป็นผู้ดูแลอยู่

“บ้านเธอสวยจริง”

“ขอบใจ เป็นบ้านเก่านะ ตึกนี้สร้างตั้งแต่สมัยรัชกาลที่หกนะ มี ห้องเยอะมาก แต่เปิดใช้อยู่ไม่กี่ห้องเพราะว่าบรรดาญาติๆ เขาแยกย้าย ไปอยู่ที่อื่นกันหมด เป็นบ้านของตระกูลฉันเลยนะ คุณทวดท่านไม่ให้ขาย”

“คุณทวดเธอ!”

“แห่มๆ ๗ ไม่ต้องทำหน้าตกอกตกใจขนาดนั้นหรอกยะ คุณทวด ของฉันขึ้นสวรรค์ไปนานแล้วจ๊ะ แต่ท่านสั่งเสียไว้ก่อนสิ้น ตอนนี้น้ำบ้านและ ที่ดินทั้งหมดเป็นของพี่วัด ลูกพี่ลูกน้องฉันเอง เขาเป็นหลานคนโตของคุณปู่ ส่วนคนที่แก่ที่สุดในบ้านฉันก็คือคุณยายพิกุล ตอนนี้น้ำท่านอายุแปดสิบแปด แล้วแต่ยังแข็งแรงอยู่นะ ชอบเล่าเรื่องเก่าๆ ให้ฉันฟังบ่อยๆ”

“งั้นก็ถูกใจเธอเลยสิ”

“ใช่แล้ว” กมลรัตน์สั่งให้เด็กรับใช้ยกกระเป๋าของเธอลากไปยังห้องที่ จัดไว้ให้เพื่อนสนิท ก่อนจะพยักพยักให้เพื่อนเดินตามตนไป

ภายในนั้นเย็นจ๋าโดยไม่ต้องติดเครื่องปรับอากาศ อาจจะเป็นเพราะ เพดานสูงลิบและหน้าต่างที่เปิดกว้างแทบทุกบาน พื้นนั้นเป็นพื้นซีเมนต์ เรียบลื่นเท้า ซึ่งทำให้ต้องถอดรองเท้าหิ้วเดิน ทางเดินปูด้วยกระเบื้องผิว ด้านแผ่นใหญ่สีแดงรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า หน้าต่างทุกบานเปิดกว้างให้เห็น ม่านบางเบาสีขาวที่ชายปลิวลัดลมที่โชยเข้ามาเป็นระยะๆ

เมื่อถึงหน้าห้องใหญ่ซึ่งอยู่ชั้นล่างก็วางรองเท้าก่อนจะก้าวเข้าไป แล้วนั่งพับเพียบอยู่หน้าตั่งเล็กๆ ที่มีหญิงชราหนึ่งกึ่งเอนฟังเสียงสาวใช้ที่กำลังอ่านหนังสือเสียงแจ้วๆ เสียงอ่านนั้นเจียบโดยอัตโนมัติเมื่อเห็นผู้ที่ เดินเข้ามา

ภายในห้องนั้นมีพื้นที่ปูด้วยเสรามิกขนาดเท่าฝ่ามือดูคล้ายปูนเป็น รูปกอกไข่และนกกระสาสีน้ำเงิน รูปนั้นเด่นชัดเพราะพื้นเสรามิกเป็นสีขาว ทุกแผ่น และเคลือบอย่างดี แม้จะมีรอยแตกร้าวเป็นลายงาให้เห็นบ้างแต่ ก็พอจะเดาได้ว่าเป็นของเก่า

“คุณยายขา นีรลิกา เพื่อนของก้อยค่ะ เขาจะมาอาศัยอยู่ที่นี้อาติดย์ หนึ่งค่ะคุณยาย”

“หือ...”

“รลิกาคะ เพื่อนของก้อย เขาจะมาขออยู่เที่ยวที่นี้จนถึงสิ้นเดือนค่ะ”

“อ้อ”

รลิกาก้มศีรษะไหว้คุณยายของเพื่อนด้วยกิริยานุ่มนวล ก่อนจะส่ง ยิ้มให้แก่หญิงชรา

“หน้าตาของหนูงามเสียจริง ถ้าเป็นเมื่อสมัยก่อน คงงามเทียบเท่ากับคุณพระยอมได้” เสียงสั้นครี้อด้วยความซร่าพูดอย่างถูกใจในความงาม ของหญิงสาวตรงหน้า

ใบหน้างดงามที่เห็นนั้นประกอบไปด้วยคิ้วเรียวรับกับดวงตากกลมโต

สุกใสสองชั้นชัดเจน แว่วหวานซื่อที่มองเห็นทำให้รู้สึกเอ็นดูได้ไม่ยาก จมูกปาก คางข้างรับกันราวกับภาพวาด ใบหน้าเรียวสวายนั้นดูหวานซึ่งจับตาจับใจเสียจริงๆ คุณยายพิกุลของกมลรัตน์มองพลางพยักหน้าให้อย่างพอใจในความงามนั้น ยิ้มแย้มพูดจากันเพียงคู่ท่านก็รู้สึกง่วงจนหาวออกมา

“คุณยายคงอยากพักผ่อนแล้ว เราไปดูห้องกันเถอะ หนูพาเพื่อนไปดูห้องพักก่อนนะคะ” กมลรัตน์ปรายตาไปมองหญิงสาวที่อยู่ในห้องแต่แรกก่อนจะคลานเข้าออกมาพร้อมรลิกา

เพียงลับสายตา รลิกาก็เดินไปพูดไปด้วยความอยากรู้

“คุณพะยอมเป็นใครหรือก้อย”

“คุณพะยอม เป็นญาติข้าหลวงใหญ่สมัยรัชกาลที่เจ็ดนะ เธออาศัยอยู่ที่บ้านข้าหลวงใหญ่ เขาเล่าลือกันว่าเธองามมาก แล้วก็ไปรักกับลูกชายเจ้าของบ้าน แต่คนสวยมักอากัฏฐ์ คุณพะยอมเธอผิดหวังกับอะไรก็ไม่รู้ เธอเลยฆ่าตัวตาย ฉันคิดว่าลูกชายเจ้าของบ้านคงจะรักไม่จริงเสียละกระมัง”

“โห ถึงกับฆ่าตัวตายเลยหรือ แปลกจังวันนี้ได้ยินแต่คำว่าพะยอมที่ที่ฉันจะไปทำงานก็ชื่อเรือนพะยอม” รลิกาพูดอย่างที่ใจคิด

“ແຂ່ງລະ ก็บ้านข้าหลวงใหญ่ที่คุณพะยอมเคยอยู่มันก็คือเรือนพะยอมในตอนนั้น และเป็นเรือนเดียวกับที่เธอจะไปทำงานนั่นแหละจ้ะ”

รลิกาท้วงระชาเพื่อน

“หัวเราะอะไรอะ”

“ก็เธอจะรู้ดีไปหมด อย่างกับว่าจะไปทำงานที่เรือนพะยอมเสียเอง”

“ແມ່...ก็คุณยายท่านเล่าให้ฟังอยู่บ่อยๆ เพราะคุณแม่ท่าน ทวดฉันนะเป็นเพื่อนสนิทกับคุณพะยอม แล้วเมื่อตอนที่ท่านยังเล็กๆ คุณปู่ของคุณวฤกษ์ที่เป็นเจ้าของเรือนพะยอมก็เคยเล่นกับท่านตามประสาเด็ก

ท่านจึงเคยเห็นคุณพะยอมเพราะตามคุณทวดไปวิ่งเล่นกับคุณปู่ของคุณวฤกษ์นี่ล่ะ”

“โอ้...จำไม่ถูกกันเลยทีเดียว”

“แหม...จำง่ายจะตาย คุณพะยอมก็รุ่นทวดอย่างไรล่ะ เรือนพะยอมน่าจะอยู่มากนะ นอกจากจะมีดอกไม้สวยๆ หอมๆ ให้ได้ดูทุกวันแล้ว เรือนพะยอมยังมีพื้นที่ด้านข้างติดกับตึกใหญ่เป็นเรือนไทยโบราณที่ชนมาจากกรุงเทพฯ ในสมัยนั้น แล้ว...ที่สำคัญ เจ้าของบ้านกับลูกพี่ลูกน้องเจ้าของบ้านหล่อมมาก หล่อขนาดล่ะเจ้า”

รลิกายิ่งฟังก็ยิ่งช้าเพื่อนจนหัวเราะเสียงใสก่อนจะออกความเห็น

“อย่างเธอ ถ้าถูกใจก็น่าจะไปทำความรู้จักกับพวกเขาได้นี้”

กมลรัตนชะงักก่อนจะทำหน้าเคร่งขรึม

“ไม่ได้หรอกเธอ คุณป้าฉันกับทางเรือนพะยอมไม่ถูกกัน ฉันเลยไม่บอกให้คุณป้าทราบว่าจะไปทำงานที่เรือนพะยอม”

“อ้าว! ทำไมล่ะ”

“ไม่รู้เหมือนกันว่ามีเรื่องอะไรกัน รู้แต่ว่าคุณป้าท่านไม่ชอบคุณดวล ไม่แน่ใจว่าเกี่ยวกับพี่ยะดาน้องสาวของพี่วัดที่ตายไปเมื่อปีที่แล้วหรือเปล่า เพราะฉันได้ข่าวว่าเขาเคยคบกัน”

“อ้อ...ที่ตอนนั้นเธอบอกว่าจะกลับบ้านไปงานศพญาติ แล้วพี่ของเธอตายเพราะอะไรล่ะ ทำไมคุณป้าถึงได้ไม่ชอบคุณดวล”

“ฉันก็ไม่รู้รายละเอียดอะไรเท่าไร ไม่กล้าถามคุณป้า ทราบแต่ว่าพี่วิประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ตอนกลับจากงานเลี้ยงที่เรือนพะยอมแล้วไปเสียชีวิตที่โรงพยาบาล”

“คุณป้าอาจจะคิดว่าคนที่เรือนพะยอมทำให้พี่วิของเธอตายหรือเปล่า”

“ก็น่าจะใช้...ได้ข่าวว่าคุณบ้าไปที่เรือนพะยอมแล้วอย่างไรก็ไม่ทราบ
ทะเลาะกับคุณวฤกษ์ใหญ่โต รายนั่นมีแต่คนบอกว่าดูอย่างกับเสือ”

“อืม...”

“หลาย ๆ คนเขาก็พูดกันว่าไม่เคยเห็นคุณวฤกษ์ยิ้มเลย ได้ข่าวว่า
เขาทำแต่งงาน ยายมิมต้องเป็นเด็กมีปัญหาแน่ ๆ คุณลุงก็เคยเป็นผีดิบ
คุณอา ก็หนุ่มสังคมขึ้นเป็นปลาไหลขนาดนั้น อ้อ! แล้วยายมิม เมื่อเธอจะ
ถามขึ้นมาอีกว่าเป็นใคร ก็เป็นหลานของคุณวฤกษ์เจ้าของเรือนพะยอม
นั่นยังไงละ อายูรารว ๆ สีหน้าขบเหินจะได้ เธอคงต้องไปเป็นครูพี่เลี้ยงของ
เด็กคนนี้ละมัง”

“คุณวฤกษ์นี่ละ ที่จะมาเป็นเจ้านายชั้น”

“เขาเป็นพวกข้างขึ้นสมองนะ ได้ข่าวว่าผสมพันธุ์พวกต้นไม้
ดอกไม้ด้วย สงสัยอยู่กับต้นไม้มากจนไม่อยากจะมองหน้าคนแล้วมัง อายู
ก็พาเข้าไปตั้งสามสิบห้าแล้วยังไม่เคยเห็นดวงผู้หญิงคนไหนออกหน้าออกตา
เลยสักคน ไม่เคยมีข่าวว่าเป็นแฟนกับใครเลยนะ จะมีแพลม ๆ มาบ้างก็
คุณจารุวรรณ”

“จารุวรรณ...ใครอีกละเนี่ย”

“คุณจารุวรรณเป็นน้ำแท้ๆ ของยายหนูมิวไง โอ๊ย! อย่างคุณจารุ
วรรณนี่ต้องเรียกว่ามดแดงแฝงพวงมะม่วง”

“ถ้าจำไม่ผิดสำนวนนี้เขาใช้กับผู้ชายที่ไปตามจีบผู้หญิงไม่ใช่เธอ”
รลิกากระพริบตาปริบๆ

“สมัยนี้แล้วหล่อน อะไรๆ ก็สลับกันได้ ผู้หญิงสมัยนี้น่ากลัวจะตาย
เขาก็คงหวังเหมือนกันแหละ แต่ฝ่ายชายเฉยสนิท อืม...จะว่าไปก็ไม่แน่
เพราะไม่ได้สัมผัสไล่ไล่ แต่อย่างว่าละนะ อาจจะเป็นเพราะว่าคุณจารุวรรณ
เป็นคุณน้ำแท้ๆ ของยายหนูมิวกี่ได้”

“ซุซุกเลยเธอ รู้ลึกจริงๆ”

“โอ๊ย! เรื่องของคนที่เรือนพะยอมนะแม่น้าไม่มีวันจบสิ้นหรอก ครู
ในโรงเรียนโชติรสแม่น้ากันให้แซดไม่อยากรู้ก็ต้องรู้ ไฉนกะไรออกแล้วจะ
เล่าให้ฟังอีก” กมลรัตน์สรุปอย่างคนช่างคุย

ชั้นสองที่กมลรัตน์นำริศมานั้นมีพื้นที่ปูด้วยไม้กระดานแผ่นใหญ่
ซึ่งขัดมันจนเดินสบายเท้า หน้าต่างชั้นสองนั้นมีลูกกรงเล็กๆ กันสูงระดับ
เอวทำให้ไม่ต้องกลัวว่าจะพลัดตกลงไปเป็นอันตรายได้ หน้าต่างล้นแล้ว
แต่เป็นลักษณะเดียวกันกับด้านล่าง ระเบียงทางเดินนั้นกว้างมาก หลังคา
ระเบียงยื่นออกไปจนไม่ต้องกลัวแดดกลัวฝน

เมื่อถึงห้องที่จัดไว้ให้ริศกา กมลรัตน์ก็ผายมือเชิญให้เพื่อนสนิท
เข้าไปภายในห้อง เพียงหญิงสาวก้าวเข้าไปก็ต้องยิ้มกว้างด้วยความพอใจ
เตียงใหญ่แบบเก่าสลักเกลียวมีเสาไว้กางมุ้งแบบโบราณ ปูด้วยผ้าสีขาว
สะอาดตาว่างไว้กลางห้อง หัวเตียงมีโต๊ะลิ้นชักตัวเล็กๆ วางช่อโคมไฟรูป
ดอกบานบุรีคว่ำ ตู้อะไหล่เครื่องแป้งล้นเป็นลวดลายแบบเดียวกัน สีเข้ม
ของเครื่องเรือนตัดกับสีขาวของห้องทำให้ดูหรูหราราวกับหลุดออกมาจาก
แค็ตตาล็อก ลูกไม้ถักเป็นวงกลมสำหรับวางรองแจกันดอกไม้สีขาวส่งกลิ่น
หอมสดชื่น

“จัดเสียสวยเขียว อย่างกับหลุดเข้าไปอยู่เมื่อหกสิบเจ็ดสิบปีที่แล้ว
เลย ขอบใจนะก้อย”

กมลรัตน์มองดูท่าทีพอใจของเพื่อนด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“ก็เพื่อนรักจะมาพักอยู่ด้วยทั้งที จะไม่ให้ตกแต่งให้ถูกใจเธอได้
อย่างไร เธอเห็นดอกกุหลาบนี้ไหม นี่แหละผลผลิตจากเรือนพะยอมละ
ฉันต้องไปแอบซื้อมาจากตลาดโดยไม่ให้คุณป้าทราบ ดอกกุหลาบสีขาว

ดอกไม้ใหญ่นานี้มีที่เรือนพะยอมที่เดียว”

ดอกกุหลาบสีขาวยุ่กมลรัตนชี้ให้ดูเป็นดอกขนาดเล็กๆ หลายดอก
ทุกดอกล้วนมีหยดน้ำเกาะพรราว กลีบดอกหนาซ้อนกันอย่างงดงาม ใบและ
ก้านสีเขียวสดขั้บให้สีขาวยของดอกกุหลาบโดดเด่นงดงามสะดุดตา

“สวยจริงๆ ชอบใจเธอมากเลยนะ” รลิกาตั้งเอาดอกไม้ในแจกันขึ้น
มาหนึ่งดอกแล้วยกขึ้นดมอย่างถูกอกถูกใจ

“สวยเหมือนเธออย่างไรละ ดอกกุหลาบสีขาว สวยบริสุทธิ์สง่างาม
เหมือนเจ้าหญิงในเทพนิยาย”

“โห...เกิดอะไรขึ้นสงสัยวันนี้ฝนจะตก” รลิกาพูดด้วยเสียงกลัวหัวเราะ

“ฉันก็ชมทั้งดอกกุหลาบทั้งเธอนั่นแหละยะ” เพื่อนสนิทพูดพลาง
ค้อนให้อย่างหมั่นไส้ ยังไม่ทันที่รลิกาจะตอบได้ก็มีเด็กรับใช้ตัวเล็กผิวขาว
หน้ากลมแบ่นชะโงกหน้าเข้ามาในห้อง

“คุณคะ คุณนายท่านให้มาเชิญไปรับประทานมื้อเที่ยงค่ะ”

“ไปกินข้าวกันดีกว่า รลิกา”

รลิกายกหน้าก่อนจะเดินตามเพื่อนลงไปชั้นล่าง

ร่างบอบบางได้สัดส่วนของสองสาวเดินคู่กันไปจนถึงห้องรับ
ประทานอาหารก็พบว่าที่โต๊ะมีหญิงวัยกลางคนร่างท้วมและชายหนุ่มตา
เรียวผิวขาวผิวเข้มนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

“คุณป้า พี่วัด นี่เพื่อนสนิทของก้อยค่ะ จะมาขออยู่เที่ยวที่บ้านเรา
สักอาทิตย์นะ รลิกา นี่คุณป้าภรรยากับพี่ภานุวัดลูกชายของท่าน พี่
วัดเพิ่งกลับมาจากอเมริกา”

รลิกายกมือไหว้ป้าและลูกพี่ลูกน้องของเพื่อน คุณภรรยากับพี่
อ๋อนโยนให้กับหญิงสาวผู้มาใหม่ ก่อนจะหันไปส่ายหน้ายิ้มๆ เมื่อเห็นท่าที่

มองอย่างตกตะลึงและยิ้มจนกว้างเกินงามของลูกชายที่ออกอาการตั้งแต่
รถีก้าวเข้ามาในห้องรับประทานอาหาร

“ห้ามจิบค่ะ เพื่อนคนนี้น้อยหวง”

“อ้วยยายน้อง! ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะ”

“แหม...ก็พี่ตนะเสียผู้หญิงชัดๆ มาอยู่เมืองไทยได้ไม่กี่เดือนก็ควง
ผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า แล้วเรื่องอะไรน้องจะให้เพื่อนของน้องต้องเสี่ยงกับความ
ซ้ำใจด้วยล่ะคะ”

ทั้งหมดพูดจาหยอกล้อกันไปมาพาให้ได้หัวเราะ รลิกาสดแสนโล่งใจ
ที่ครอบครัวของกมลรัตน์มีท่าทียินดีต้อนรับเธอ แม้ภานูว์จะดูยินดีต้อนรับ
อย่างออกหน้าออกตามากไปก็ตาม ท่าที่แบบนั้นกลับชวนให้ขบขันมากกว่า
ให้เกรงกลัว

“มิวเลิกชนได้แล้ว ไปอาบน้ำจะได้มากินข้าว อย่าให้ลุงต้องเตือน
ซ้ำ” เสียงเข้มงวดนั้นทำให้เด็กน้อยหน้าม้อย และละจากการขึ้นขี่คอนาย
แสงคนขับรถ

ร่างอ้วนป้อมเดินตุบตุบเปิ่นขึ้นชั้นบน ก่อนจะจัดแจงเดินลงน้จ้อน
เข้าห้องน้ำ เปิดฝักบัววิ่งผ่านน้ำเพียงสามรอบพอให้ตัวเปียกก็รีบออกมา
พร้อมผ้าขนหนู ยังไม่ทันที่จะเช็ดตัวก็รีบค้นเสื้อกับกางเกงมาใส่ ก่อนจะ
เทแบ่งกระป๋องใส่มือแล้วทาหน้ากับเนื้อตัวอย่างเร่งรีบ แล้วจึงวิ่งตัวกลม
ลงบันไดมา

“อะไรมิว อาบน้ำประสาอะไรทำไมเร็วอย่างนี้ เราจะเป็นผู้หญิงนะ”
เจ้าของเสียงเข้มงวดนั้นยังไม่ละสายตาสมุดจดตรงหน้า และเมื่อหัน
มามองหลานสาวก็ต้องถอนหายใจยาว “ลุงไม่มีเวลาที่จะมาจับมิวอาบน้ำ
แต่ตัวใหม่นะ ขึ้นไปอาบน้ำใหม่ นายแสงไปตามนิ่มให้มาคุมคุณหนูอาบน้ำ

ดูไม่ได้เลยนะมิว” เจ้าของโบหน้าคมสันพุดพลางทำหน้าเคร่งขรึมจนคิ้วขมวด

นายแสงได้ยื่นคำสั่งกริบกุ๊กจ๊อไปตามนิมนวลสาวใช้มีอายุ ทันทีที่มาถึงก็จูงหมูมิวขึ้นไปขึ้นบนตามคำสั่งของวฤกษ์ ผู้เป็นเจ้าของเรือนพะยอม เพียงหลานสาวตัวน้อยลับสายตา วฤกษ์ก็วางมือจากหนังสือและสมุดจดตรงหน้า งานบัญชีเข้าออกของพืชพันธุ์และงานคั้นคว่ำต่างๆ ช่างรุมเจ้าจนน่าเวียนหัว แถมจะต้องพิมพ์ลงเครื่องคอมพิวเตอร์อีกด้วย จะจ้างคนมาช่วยจัดการก็ไม่ถูกใจเท่ากับทำเอง

ร่างสูงใหญ่ยืนขึ้นก่อนจะเดินออกมาที่ระเบียง ทิวทัศน์สุดลูกหูลูกตาตรงหน้างดงามชวนให้ผ่อนคลาย ทั้งไม้ดอกไม้ประดับ และไม่ย่นต้นล้วนถูกแยกปลูกอย่างเป็นสัดส่วนมีอยู่แทบทุกตารางนิ้วนั้น เป็นผลผลิตจากการศึกษาและเพียรพยายามของเขา ดอกไม้ ต้นไม้ทุกต้นอุดมสมบูรณ์ผลิดอกออกผลให้น่าชื่นใจ

โบหน้าที่เคร่งขรึมเป็นนิจดูคล้ายจะอ่อนโยนลงเมื่อมองดูผลจากความเพียรพยายามของตน กล้วยไม้ที่อยู่ในเรือนกล้วยไม้ก็ออกดอกแข่งกันสีล้นชวนมอง สายตานั้นหยุดชะงักเมื่อมองไปที่ต้นพะยอมที่อยู่ในดงไม้ยืนต้นไม้ไกลจากตึกนี้มากนัก ดอกสีขาวเด่นชัดยามเย็น กลิ่นหอมกรุ่นโชยมาตามลมจนต้องสูดเข้าไปให้เต็มปอด

เมื่อมองต้นพะยอมก็อดไม่ได้ที่จะมองไปยังเรือนไทยที่อยู่เอียงๆ ด้วยลายฉลุไม้ริมชายคาและลวดลายสลักประตูไม้ใหญ่งดงาม ดูดีกลับสมกับที่เป็นเรือนไม้เก่าแก่

เรือนไทยโบราณใหญ่โตกว้างขวางหลังนี้มีมาตั้งแต่ปลายสมัยรัชกาลที่ห้า เป็นเรือนไม้ที่บรรพบุรุษของเขาขนมาจากบางกอกในสมัยนั้นหรือกรุงเทพฯ ในสมัยนี้

หัวเมืองในสมัยนั้นได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดีจากบรรพบุรุษของเขาที่มาลงหลักปักฐานตามพระราชโบายของพระพุทธเจ้าหลวง ที่ต้องการให้ลูกหลานข้าราชการที่ใกล้ชิดมาควบคุมดูแลหัวเมืองห่างไกลเช่นนี้

จนปัจจุบันการปกครองเปลี่ยนไป ทุกสิ่งทุกอย่างก็เปลี่ยนไป ระบบเจ้าขุนมูลนายไม่มีดังเก่าก่อน เหลือเพียงเรือนไม้หลังนี้เท่านั้นที่บ่งบอกถึงเชื้อสายของคนเมืองกรุง ของตระกูลพนาเวทของเขา

นอกจากนี้ยังมีคุณย่ามะลิของเขาที่อาศัยอยู่ในเรือนไทยเก่าแก่ ไม่ยอมมาอยู่ตึกที่สร้างใหม่เมื่อเจ็ดสิบปีที่แล้ว คุณย่าแก่หง่อมเดินไม่ไหว ทำได้เพียงนั่งถัดไปกับพื้นเมื่ออยากมาชมวิวทิวทัศน์ และบางครั้งถ้าเขาว่างก็จะพาท่านนั่งรถเข็นมาสูดอากาศนอกบ้านบ้างซึ่งก็ไม่ค่อยเท่าไรนัก

บ้านหลังนี้แม้ไม่มีแม่บ้านเป็นเรื่องเป็นราวแต่ก็ไม่ไร้ระเบียบมากนักเพราะนอกจากชายหนุ่มที่เข้มงวดแล้ว ยังมีคนรับใช้เก่าแก่อีกหลายคน เสียแต่ว่าทั้งเก่าทั้งแก่จนรับมือกับภคมนตรีหรือหนูมิวไม่ไหว สาวใช้ที่รับมาใหม่อีกสองสามคนก็จ้ำจ้องจะลาออกหากต้องมาดูแลแสนคนคนโหดอย่างหนูมิว มีเพียงนายแสงกับนิมนวลที่พอจะรับมือไหว แต่หากไม่ได้รับคำสั่งโดยตรงก็แทบไม่อยากยุ่งกับคุณหนูที่ฤทธิ์มาก ซึ่งนับตั้งแต่บิดามารดาแท้ๆ เสียชีวิตไปก็ต้องมาอยู่กับวฤกษ์ที่เรือนพะยอมแห่งนี้...ไม่มีสักวันที่พวกเขาจะไม่เหนื่อยใจกับคุณหนูตัวน้อย

วฤกษ์ก็ไม่ค่อยเข้าใจหลานสาวตัวจ้อยนักว่าเหตุใดจึงฤทธิ์มากขึ้นทุกวัน คนที่พอจะคุยกันได้ก็คงมีเพียงจ้าวรรณน้ำสาวแท้ๆ ของหนูมิว ที่เด็กน้อยพอจะเชื่อฟังอยู่บ้าง กับเขาผู้เป็นลุงแท้ๆ ที่หนูมิวมีท่าทีเกรงใจมิใช่น้อย เขายังจำได้ว่าแรกๆ ที่รับหนูมิวมาเลี้ยงดูนั้นหนูมิวยังไม่เกรงเท่านี้ หรือเขาจะดูแลหลานไม่ดีจริงๆ

เสียงหลานสาวเจ้าปัญหาวิ่งตึ๊งตัง ก่อนจะไม่เข้ากอดขาเขาชวนให้
เอ็นดู ร่างสูงใหญ่หนาด้วยมัดกล้ามเนื้อที่เกิดจากการทำสวนทำไร่จับ่าหลาน
สาวตัวจ้อยก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้ไถ่ตัว

“เจ้ามิว อีกอาทิตย์เดียว ครูพี่เลี้ยงก็จะมาแล้ว ทำตัวดีๆ กับครูเขา
ด้วยล่ะ ถ้าอาละวาดอแงจนเขาทนไม่ไหวหนีหายไปอีกคน ลุงลงโทษมิว
แน่ๆ”

ใบหน้าเท่งบอ้ยนั้นนั่งสงบราวยอมเชื่อฟังโดยดี ทว่าผู้เป็นลุง
กลับไม่ไว้ใจ

“ลุงดีจริงๆ ไม่ได้ขุ่นะมิว” ใบหน้าคมเข้มกับคิ้วหนาที่พาดรับกับ
ดวงตามกริบที่จ้องมองมาทำให้ยายหนูมิวชักขยาด

“คะ” เสียงเล็กๆ รับคำก่อนจะสะบัดตัววิ่งไปดึงแขนนายแสงแรงๆ
ให้ก้มตัวลงมาเล่นกับตน วฤกษ์ได้แต่ถอนหายใจอย่างหนักใจด้วยไม่รู้ว่าจะ
ทำเช่นไรกับหลานตัวน้อยดี

หากโตเป็นผู้ใหญ่คงคุมกันได้มากกว่านี้เหมือนที่เขาคูคนเกือบ
ครึ่งร้อยในเรือนพะยอม แต่นี้เป็นเด็กเล็กๆ ที่เขาออกจะสงสารในความ
กำพร้าของหลานสาวด้วยซ้ำ หวังเพียงว่าครูพี่เลี้ยงคนใหม่คงมีวุฒิภาวะ
พอที่จะดูแลอบรมหลานสาวคนนี้ได้ เพราะดูจากประวัติการเรียนแล้วจบ
มาทางด้านนี้โดยตรง คงมีวิธีจัดการให้ภคมนเป็นผู้เป็นคนมากขึ้น มิใช่
เป็นลูกลิงลูกค่างทำตัวร้ายกาจกับผู้อื่นเช่นนี้

2

รลิกาปิดประตูลงกลอน หน้าต๋างนั้นถูกปิดไว้ตั้งแต่เมื่อตอนเย็น
อากาศตอนกลางคืนหนาวบาดแก้ม ผ้าห่มนวมผืนหนาถูกลากขึ้นมาคลุม
ถึงคอ เสียงเคาะประตูด้านนอกทำให้รลิกาต้องรีบลุกไปเปิด

“คืนนี้ฉันจะนอนคุยกับเธอละกัน ฉันมีเรื่องอยากถาม” เพื่อนสนิท
แทรกตัวเข้ามาก่อนจะนอนเขลงลงไปบนเตียงกว้าง

“อะไรของเธอ อยากรู้อะไรี” หญิงสาวลงกลอนประตูก่อนจะมา
นอนซุกตัวในผ้าห่มแล้วมองหน้าเพื่อนอย่างสงสัย

“บอกฉันมาตามตรงว่าเกิดอะไรขึ้น” สีหน้าจริงจังของเพื่อนทำให้
รลิกานิ่งอึ้งอย่างลั้งเล “คนอย่างเธอนะ ติดบ้านจะตายไป ชวนไปเที่ยว
ที่ไหนก็ไม่ค่อยไป ทั้งที่คุณแม่เธอก็ไม่ได้หวงห้าม แล้วนี่เกิดอะไรขึ้นทำไม
ถึงจะเห็จมาทำงานต่างจังหวัดที่ไกลจากบ้านขนาดนี้”

รลิกาทั้งท่าจะนอนหันหลังให้เพื่อนทว่าก็ต้องชะงักเมื่อได้ยินน้ำเสียง
คล้ายจะน้อยใจของกมลรัตน์

“นี่เธอไม่เห็นฉันเป็นเพื่อนสนิทของเธอแล้วใช่ไหมврลิกา...”

รลิการีบหันขวับกลับมา ก่อนจะตัดสินใจเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เพื่อน
สนิทฟัง

“ฉันไม่ได้คิดจะปิดเธอหรือก้อย ฉันเองก็อยากเล่าให้คนอื่นฟัง
เผื่อว่าความโมโหที่ฉันมีต่อคนคนนั้นจะจางหายไปบ้าง”

“ก็เล่ามาสิ” กมลรัตน์เร่งเร้าจนเธอต้องถอนหายใจยาว

“พ่อเลี้ยงของฉัน เข้ามาในห้องนอนฉันกลางดึก”

กมลรัตน์ผุดลุกขึ้นมานั่งพร้อมกับมองหน้าเพื่อนด้วยความตกตะลึง

“แล้ว...เขาก็จูบหน้าจูบปากแล้ว...เหมือนจะจูบต่ำลงมาอีก...แต่ฉัน
ขยับตัวก่อนเขาเลยตกใจเดินออกจากห้องไป”

“เฮ้อ! โธ่อก ฉันนึกว่าเธอจะ...”

“ก็เผลอ ฉันกลัวว่าถ้าวันหนึ่งเขากลับมาจะทำเรื่องเลวร้ายมากกว่านี้
ฉันยอมตายเสียดีกว่า”

“เข้าใจแล้ว ดีแล้วละที่เธอออกมาจากบ้านซะ เพียงแต่ว่าฉันอด
เป็นห่วงเธอไม่ได้ เรือนพะยอมอยู่ห่างจากที่นี่เยอะ ดาวฤกษ์นั่นก็ดูแปลก
คน คุณตรรกก็ได้ข่าวว่าเจ้าชู้มาก ไหนจะยายหนูมิมิที่พาทางจะฤทธิ์เยอะ
ไม่เบา ฉันได้ยินข่าวว่าครูพี่เลี้ยงหลายคนขอลาออกทั้งที่ยังทำงานไม่ครบ
เดือนด้วยซ้ำ แล้วเธอจะอยู่ได้หรือรลิกา”

“อย่างไรก็ต้องลองก่อน”

“แต่...ไปอยู่อย่างนี้ก็เหมือนเป็นคนรับใช้เขา เธอจะทนได้หรือ”

“ทนไม่ได้ก็ต้องทน ฉันไม่รู้ว่าจะไปไหนดี ปู่ย่าตายายก็เสียไปหมด
แล้ว ญาติพี่น้องคนอื่นอยู่ที่ไหนบ้างก็ไม่รู้ เพราะตั้งแต่คุณพ่อเสีย คุณแม่ก็
ไม่เคยพาฉันไปเยี่ยมเยียนญาติคนไหนเลย”

“เอาอย่างนี้ ถ้าเกิดมีอะไรเหลือบ่ากว่าแรง เธอมาหาฉันนะ คุณป้า
ก็ดูจะเอ็นดูเธอดี ฉันอาจจะขอให้คุณป้าจ้างเธอมาทำงานกับพวกเราก็ได้
คิดว่าไม่น่าจะยาก” รลิกายิ้มให้เพื่อนด้วยความตั้งใจ อย่างน้อยเธอก็ไม่ได้
ไร้ญาติขาดมิตรเสียทีเดียว

เพื่อนคนนี้เธอเพิ่งคบตอนอยู่มหาวิทยาลัยก็จริง แต่ความจริงใจและความผูกพันกลับมีมากกว่ารู้จักกันมาตั้งแต่เกิด เมื่อครั้งที่พ่อกับแม่ของกมลรัตน์เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุเครื่องบินตกนั้นพวกเธอเพิ่งเรียนอยู่ชั้นปีที่สอง รลิกากับรสนินผู้เป็นแม่ก็ไปช่วยงานศพแทบทุกวัน

“เธอนะเธอ ทำไปทำไมชีวิตเธอดันร้อนยิ่งกว่าคนที่พ่อกับแม่เสียไปแล้วซะอีก จะว่าไปคนที่เกี่ยวข้องและกำลังจะเกี่ยวข้องกับเธอล้วนเป็นกำพร้ากันแทบทั้งหมด นึกๆ ไปก็แปลกดีเหมือนกัน พี่ต๋อก็เสียพ่อไปแล้ว ยายหนูม้วนนั้นพ่อกับแม่ก็ตายเพราะขับรถชนกับรถสิบล้อ คุณวฤกษ์ พ่อกับแม่ก็เสียไปแล้วเหมือนกัน คุณดรอเหลือแต่แม่...เออใช่ เธอก็คงต้องไปเจอคุณปาริชาติ คุณแม่ของคุณดรอด้วย”

“ความจริงแล้วเธอน่าจะสนิทกับครอบครัวนี้นะ”

“สนิทได้ที่ไหนกัน คุณป้าไม่ชอบฉันก็เลยอดรู้จัก เสียตายจริงๆ ตอนที่ยายังดีๆ กันอยู่ครอบครัวฉันก็ดันอยู่กรุงเทพฯ ซะนี่ ฉันมาอยู่ที่นี่ก็เคยเห็นแต่หน้าพวกเขาอยู่ไกลๆ ฉันเองก็ไม่ค่อยได้อยู่ที่นั่นสักหรอก เพิ่งมาอยู่ได้สองสามเดือนเอง เธอก็รู้ว่าคุณพ่อคุณแม่ฉันทำงานที่กรุงเทพฯ ตั้งแต่ฉันเกิด ฉันกับพวกเขาไม่เคยพูดคุย หรือเดินเฉียดกันเลยด้วยซ้ำ เคยได้ยินจากคุณยายบ้าง ครูในโรงเรียนโซติรสเล่าให้ฟังบ้าง”

“สรุปที่เล่าเรื่องเรือนพะยอมให้ฉันฟังตั้งเยอะ ที่แท้ก็ฟังจากคนอื่นมาแทบทั้งหมดนี่เอง”

“แหม...ฟังมามากนี่เธอ คนที่สนิทกับบ้านโน้นมีแค่คุณยายฉันที่สนิทกับคุณย่าเขา แล้วทั้งคู่ก็เดินแทบไม่ไหว คุณป้าก็ดันไม่ชอบพวกเขาแล้วฉันจะไปป่วนจี้มันเจอเสนอน้ำได้อย่างไรละ”

“อืม...ฉันขออะไรเธอหน่อยได้ไหม”

“ขออะไรอะ”

“เก็บสาเหตุสำคัญที่ฉันต้องมาทำงานที่เรือนพะยอมไว้กับตัว อย่าบอกใครได้ไหม” กมลรัตน์มองหน้าเพื่อนด้วยสายตาเห็นใจ

“ได้ ฉันจะไม่ปริปากบอกให้ใครรู้เลย”

“อีกอย่าง จะดีมาก ๆ ถ้าเธอจะพาฉันไปที่สนามบินก่อนคนที่เรือนพะยอมจะมารับฉัน เพราะจากที่ฟังเธอเล่ามา คุณป้าเธอไม่ชอบคนที่เรือนพะยอม ไม่น่าว่าคนที่เรือนพะยอมก็อาจจะไม่พอใจคุณป้าเธอด้วยก็ได้ ฉันยังไม่อยากมีปัญหาตั้งแต่ยังไม่ได้ทำงาน ฉันจะได้โทรศัพท์ไปยืนยันให้คนที่เรือนพะยอมมารับฉันที่สนามบินตอนสิ้นเดือน”

“โอเค...มันก็ต้องอย่างนั้นล่ะ แน่นนอนเลยว่าคุณป้าคงไม่ชอบใจ ถ้าท่านรู้ว่าเธอไปทำงานที่เรือนพะยอม จ้าเธออย่างนี้ดีไหม ฉันว่าเธอมาทำงานกับฉันดีกว่า อย่างน้อยเธอก็จะได้ชื่อว่าเป็นเพื่อนของหลานสาวเจ้าของโรงเรียน”

“ไม่ดีหรอกก้อย รับปากเขาไว้แล้วว่าจะไปทำงานให้เขา จู่ๆ จะมาเบี้ยวเขาได้อย่างไร อีกอย่างหากต้องทำงานที่ใช้เส้นสายฉันคงอึดอัดแย่”

“ตามใจละกัน ไว้มีวันหยุดเราค่อยนัดเจอกัน ไปช้อปปิ้ง ไปเที่ยวกันนะ”

“จ้า ฉันคิดว่าฉันคงไม่ติดเรือนพะยอมเหมือนกับติดบ้านที่ฉันอยู่มาตั้งแต่เกิดหรอก”

“ตกลงตามนี้ นอนกันเถอะ พรุ่งนี้พี่วัดจะพาไปเที่ยว” สองสาวต่างหลับไหลไปตามๆ กัน

คืนนี้แสงจันทร์ที่ลอดผ่านช่องหน้าต่างเข้ามานั้นทอแสงนวลตา อากาศเย็นสบายลมพัดโชยกลิ่นดอกไม้ชนิดหนึ่งลอยตามลมมาไกลแสนไกล

เงาสีดำเคลื่อนมายังหัวเตียงด้านที่รลิกานอนหลับอยู่ ครั้นแล้วก็

ซะักเหมือนว่ามีบางสิ่งมาขวางกั้นไว้ กลีบบางเบาของดอกไม้สีขาวนวลตา คล้ายถูกฉีกออกมาร่วงลงบนพื้นห้อง ก่อนที่เงาดำนั้นจะจางหายไป...

แสงแห่งอรุณพาดผ่านห้องฟ้าสาดส่องทะลุม่านเข้ามาในห้องนอน ร่างเล็กบางค่อยๆ ลืมตาตื่นก่อนจะกะพริบตาล้ำยงนงว่าตนมาอยู่ที่ใด แต่แล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่าวันนี้เป็นวันแรกที่เธอตื่นขึ้นมาในบ้านโชติรส

ดวงตากลมโตประคบด้วยขนตายาวงอนหนาเป็นแผ่นนั้นเหลือบไปมองด้านซ้ายก็พบว่าเพื่อนของตนได้ลุกจากเตียงไปแล้ว และคงจะเปิดหน้าต่างให้ถึงได้สว่างตาเช่นนี้ หญิงสาวจึงได้ผุดลุกขึ้นบ้าง

เท่าที่เหยียบบนพื้นไม้คล้ายสัมผัสกับบางสิ่งบางอย่าง จึงได้ก้มลงมอง กลีบสีขาวยังคงมีความสดคล้ายถูกฉีกออกมาจากดอกนั้น ส่วนปลายที่ม้วนเล็กน้อยกำลังส่งกลิ่นหอมเย็นอยู่บางเบา

“เอ๊ะ! กลีบดอกไม้อะไร ไม่ใช่กุหลาบนี่” หญิงสาวมองซ้ายมองขวาก็ไม่เห็นที่มา มองลอดออกไปนอกหน้าต่างก็ได้ไถ่ลิ้นไม้ที่มีดอกไม้ใดๆ “หอมเย็นดีจัง”

รลิกาวางเศษเสี้ยวของกลีบดอกไม้บนนั้นบนโต๊ะหัวเตียงก่อนจะไปจัดการชำระล้างร่างกาย โดยไม่สนใจเศษเสี้ยวของดอกไม้สีขาวนั้นอีกเลย

แต่งตัวยังไม่ทันเสร็จก็มีเสียงเคาะประตูพร้อมกับเสียงของกมลรัตน์ ที่ผลักประตูเข้ามา

“ตื่นแล้วหรือ ดิจจริง ไปเทียวน้ำตกกันนะรลิกา ไปปิกนิกกัน ฉันสั่งให้แม่ครัวเขาจัดเสบียงไว้ให้เราแล้วเป็นแซนวิชสุดอร่อย ถ้าเธออยากเล่นน้ำตกก็เตรียมชุดไปเปลี่ยนด้วยนะ”

“คงไม่ละก้อย อากาศเย็นจะตาย เดี่ยวหนาวตายกันพอดี”

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นล่ะ แต่ถ้าจะเล่นก็ได้ เพราะว่ามันคงหนาวแค่

ตอนแรกพอลงไปแล้วก็จะอุ่นแล้วค่อยกลับบ้านมาอาบน้ำสระผม แค่นี้ก็สบายแล้ว” กมลรัตน์พูดบอกอย่างที่ตนเคยทำ

“ไม่ไหวละจ๊ะ ขอไปดูเฉยๆ นะ ไว้หน้าร้อนก่อนเถอะค่อยไปลงเล่นน้ำกัน”

“ได้ แหม...เธอสวยจัง” กมลรัตน์รับคำแล้วก็เอียงคอมองเพื่อนอย่างชื่นชม แม้จะเคยเห็นและรู้ว่าเพื่อนของเธอคนนี้คงงามและดูสง่าเกินใคร แต่ในวันนี้ความงามนั้นกลับดูคล้ายจะเปล่งประกายล้าลึกอย่างแปลกประหลาด กางเกงผ้าสีดำกับเสื้อหลวมๆ ตัวยาวแบบจะเรียบร้อยๆ แต่เมื่อคนใส่คือธริกาก็ดูคล้ายกับว่าเสื้อผ้าชุดนั้นดูงดงามมากกว่าที่เคยเป็น

“ชมกันเองอีกแล้ว ไปกันเถอะ นี่พวกเราต้องไปกินข้าวเข้าด้วยหรือเปล่า”

“ข้าวเข้านี่ต่างคนต่างกิน เพราะว่าบางที่ฉันก็ไม่กิน รวบยอดเป็นมือเทียงเลยทีเดียวนะ”

“จริงสิ ตอนที่ฉันตื่นฉันเจอ...” ธริกาเดินมาที่โต๊ะหัวเตียงเพื่อหยิบกลีบดอกไม้ปลายม้วนครึ่งเกลียวที่พบเจอ แต่ก็ต้องชะงัก ร่างระหงก้มลงหาตามซอกแต่ก็ไม่พบ

“เอ...หายไปไหนนะ”

“อะไรเธอ เธอหาอะไร”

“ก็กลีบดอกไม้สีขาวหอมๆ นะ เมื่อเช้าฉันตื่นมาก็เจอมันที่พื้น แล้วฉันก็หยิบมาวางไว้ที่โต๊ะหัวเตียงนี่ละ แต่มันหายไปไหนแล้วก็ไม่รู้”

“สงสัยลมพัดปลิวหายไปแล้วมั้ง ช่างเถอะ ลงไปข้างล่างกัน วันนี้คงกินข้าวเข้าสักหน่อยเพราะต้องเดินเทียง เดี่ยวจะหิวเร็วไป”

ธริกาเดินงออยู่พักใหญ่ นึกสงสัยว่ากลีบดอกไม้มันแม้จะเล็กแต่ก็มีน้ำหนักไม่น่าจะปลิว...ไม่น่าจะปลิว แล้วทำไมอยู่โน้นห้องนี้ได้ ใครเป็น

คนเอามา คิดพลางเดินลงมาตามแรงดูดของเพื่อนแล้วพบว่าบนโต๊ะอาหาร
นั้นมีภาชนะวัตน์นั่งยืมเผละอยู่ก็นึกขำจนลืมเตือนไปว่ากำลังครุ่นคิดสิ่งใด

“ยืมอะไรคะ พี่วัต” กมลรัตน์ถามยืมถามลูกพี่ลูกน้อง

“ทำไม อารมณ์ดีแล้วยืมไม่ได้”

“อารมณ์ดี แหม...หมั่นไส้ วันนี้มีอะไรกินคะ”

“อาหารแบบฝรั่งนะน้องก้อย กินด้วยกันสิครับ น้องริกา”

อาหารเช้าวันนี้เป็นแบบฝรั่งอย่างที่ภาณุวัตพูด ไช้ดาว แสม เบคอน
ทอดจนเหลืองกรอบ และไส้กรอกหอมน่ารับประทาน

“ริกาเขาต้องกินกับก้อยอยู่แล้วคะ พี่วัตไม่ต้องเป็นห่วงหรอก
เตรียมตัวเป็นสาวรึให้ดีเถอะคะ วันนี้พวกเราอยากไปเที่ยวน้ำตกกัน”

“ยินดีเสมอกับ” ดวงตาเรียววาวับอย่างยินดีตามที่พูดก่อนจะ
ก้มหน้าลงกินอาหารไปยืมไป

ทั้งหมดรับประทานอาหารเช้าเสร็จแล้วก็พากันมาด้านหน้า ริกา
ขออมลรัตน์โทรศัพท์หามารดา หลังพูดคุยจนทราบเรื่องว่ามาถึงแล้วและ
ปลอดภัยดี ริากาก็สัญญากับมารดาว่าจะหาซื้อโทรศัพท์มือถือมาใช้เพื่อ
ความสะดวกก่อนจะวางหูไป

สาวใช้สองคนช่วยกันหิ้วตะกร้าใบใหญ่ กระติกร้อน และกระติก
เย็นตามมาที่รถไฟร์วีลตีนตะขาบสีดำ ซึ่งจะเป็นพาหนะในการเดินทาง
วันนี้ โดยมีสองสาวเดินตามหลังมา

“มีอะไรให้พวกฉันกินบ้างจ๊ะ” กมลรัตน์เอ่ยถามเมื่อสาวใช้วางของ
ทั้งหมดบนพื้นรถและเบาะด้านหลังคนขับ

“มีแซนด์วิชไข่ ทุ่นำ แสมคะ ใส่ชีสด้วยนะคะ ส่วนของหวานเป็น
เค้กเจ้าอร่อยที่ซื้อมาจากตลาดกับองุ่นแดงทั้งหวานทั้งกรอบ ในกระติก
ร้อนมีกาแฟคะ ส่วนกระติกเย็นเป็นน้ำเปล่ากับน้ำอัดลมแช่แข็งคะคุณ

ก้อย” กมลรัตน์ยิ้มให้กับคนตอบ

“ขอบใจมาก แล้วจะเที่ยวเผื่อนะ ไปละ” กมลรัตน์จัดที่นั่งให้รสิกา นั่งด้านหลังพร้อมของกิน ส่วนตนนั้นขึ้นไปนั่งคู่กับภานุวัตอย่างเต็มภาคภูมิ ก่อนจะแอบหัวเราะเมื่อเห็นสีหน้าคล้ายไม่เห็นด้วยจากภานุวัต

“เป็นอะไรไปคะพี่วัต รีบขึ้นรถสิคะ เดียวไปเที่ยวไม่หมด น้ำตกมี ตั้งหลายแห่ง รสิกามีเวลาอีกแค่หกวัน รวมวันนี้ที่จะเที่ยวกับเรา ก้อยแพลน ไปเที่ยวน้ำตกเขาไผ่สองวันเองนะคะ” เมื่อกมลรัตน์เร่งเล่าชายหนุ่มก็ยอม ขึ้นมานั่งเป็นคนขับแต่โดยดี ตาก็มองกระจกมองหลังไปยังคนที่นั่งเบาะ หลังพลาถนอนหายใจ

“ก็อยู่ต่อได้นี้ ไม่รีบอะไรใช่ไหมครับ”

“ไม่ได้หรอกคะพี่วัต รสิกาเขามีงานที่ต้องไปทำคะ”

“อ้าว! เหรอครับ” ภานุวัตชะเง้อมองรสิกาผ่านกระจกมองหลังอีกครั้ง

“พี่วัตมองถนนหน้อยคะ ก้อยยังไม่อยากเจออุบัติเหตุนะคะ” กล่าวจบก็อมยิ้มลอยหน้าลอยตาอย่างสบายใจ และยังหันไปยกคิ้วให้เพื่อนที่มองฤทธิ์เดชของกมลรัตน์อย่างคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี

“ก้อยแพลนไปเที่ยวน้ำตกสองวัน แล้วอีกสี่วันละ เธอจะพาฉันไปเที่ยวที่ไหน”

“พุงนี้พักผ่อนไปเที่ยวห้าง ซอปปิงกันแล้วจะพาไปกินข้าวตอนเย็น ชนโตกันจะรู้จักไหม”

“ก็เคยได้ยินนะ ดีเหมือนกัน”

“แล้วก็ไปเที่ยวงานพืชสวนโลกอีกวัน แล้วก็พักหนึ่งวันเพราะรับรองว่าเธอเดินจนขาลากแน่ๆ ดอกไม้สวยๆ ทั้งนั้น”

“ยังเหลืออีกหนึ่งวันนะก้อย”

“อีกหนึ่งวันเธอก็ต้องเตรียมตัวไปทำงานยังไฉละ” สายตามีความ-

หมายของกมลรัตน์ที่หันมาเลิกควมองทำให้เสียภาพจะรู้ว่าวันสุดท้ายคงเป็นวันที่เธอและกมลรัตน์จะต้องไปทำการ ‘ส่ง’ พื้นที่รอบๆ ของเรือนพะยอมตามที่เธอต้องการ

วฤกษ์มองคนงานที่ขนกล้าไม้และไม้ดอกไม้ประดับขึ้นรถหกล้อที่มีการนำไม้กระดานมาวางคั่นโครงเหล็กกันสองชั้น เพื่อจัดวางกล้าไม้ได้อย่างเต็มอัตรา อีกฟากก็มีคนงานขนเชิงใส่ลำไยที่เพิ่งเก็บผลผลิตมาไม่ทันข้ามวันขึ้นรถหกล้ออีกคันเพื่อส่งไปยังตลาดน้อยใหญ่ในตัวเมือง

อุ้งนและสตรอร์เบอร์รี่ที่เก็บมาถูกขนขึ้นรถหลายคัน ไม้ผลเหล่านี้ให้ผลผลิตทุกปีสลับกันไปกับผลผลิตในหน้าร้อน เช่น ส้มกับสละ เป็นต้น โดยการจัดการวางแผนของวฤกษ์ ทำให้มีผลผลิตที่ดีและมีจำนวนมากมายังขาย สร้างกำไรอย่างมหาศาลให้กับพื้นที่เกือบพันไร่

แรกๆ นั้นชายหนุ่มไม่ได้รับความลำบากอย่างที่คิดมาทำงานนี้เมื่อมีอายุได้เพียงยี่สิบปี เพราะบิดาได้เสียชีวิตลงด้วยโรคเส้นเลือดผอยในสมองแตก โชคดีที่มีมารดาที่เข้มแข็งคอยช่วยเหลือ ดูแล และแนะนำทำให้เขาสามารถเรียนจนจบคณะเกษตรศาสตร์ของมหาวิทยาลัยในจังหวัดมาได้

เขาช่วยมารดาทำงานได้ไม่กี่ปี มารดาก็มาเสียชีวิตไปอีกคนด้วยสาเหตุเดียวกันกับบิดา เขาเลยต้องมาจ้างงานนี้อย่างเต็มตัวทั้งเพื่อสืบทอดธุรกิจของบิดาและด้วยใจรักของตัวเอง

ระยะแรกนั้นต้องอาศัยเงินเก่าของตระกูลคอยเกื้อหนุนเพื่อทำในสิ่งที่ต้องการ แต่เมื่อเวลาผ่านไปได้สิบห้าปีทุกสิ่งทุกอย่างก็เข้าที่เข้าทาง แม้จะขยายงานไปอีกหลายร้อยไร่ก็ไม่ได้ทำให้เขาเหนื่อยกายมากเท่าที่เคยทว่าความเคร่งเครียดจากการสั่งการ ควบคุม และจัดการก็ยังคงมีอยู่ สิ่ง

เหล่านี้อล่ล่หลอมให้เขากลายเป็นคนที่เข้มแข็ง ดุเดือด และบางทีก็แข็งแกร่งราว
จนน่ากลัว

วฤกษ์มีน้องชายแท้ๆ เพียงคนเดียวและได้เสียชีวิตไปแล้วด้วย
อุบัติเหตุทางรถยนต์ สิทธิชัย น้องชายเขา บิดาของยายหนูม้วนนั้นเรียนด้าน
วิศวกรรมจึงแทบไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับเรือนพะยอมเลย ทั้งสิทธิชัยและดวงกมล
ผู้เป็นภรรยา ย้ายไปอยู่กรุงเทพฯ จนประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตที่นั่น ทำให้
ลูกสาวคนเดียวของพวกเขาต้องมาอยู่ในความดูแลของวฤกษ์

ส่วนดรลลภที่ลูกน้องของเขาทำงานเป็นผู้จัดการไว้ก็เป็นคนที่
เอางานเอาการ แม้ว่าจะมีข่าวกับผู้หญิงมากไปสักนิด แต่วฤกษ์ก็ถือเสีย
ว่าเป็นนิสัยของน้องชายคนนี้ที่ไม่ได้ทำให้งานเสียหายแต่อย่างใด

แสงแดดที่เริ่มร้อนแรงขึ้นตามลำดับ ขับไล่อากาศที่หนาวเย็นได้เป็น
อย่างดี วฤกษ์ไม่เพียงสั่งการแต่ก็ลงมือช่วยขนด้วยอีกแรงอย่างที่เคยทำ
เสมอมา ความเอจจริงเอจจังของเขา รวมไปถึงรายได้ที่ผ่านมือสม่าเสมอ
ทำให้คนงานทั้งกลัวทั้งเกรงทั้งนับถือเจ้านายคนนี้สุดหัวใจ

จากรูวรรณลงมาจากรถพร้อมกับมองภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า
ด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ หญิงสาวมองอาณาเขตกว้างใหญ่ของเรือนพะยอม
ด้วยความหวัง หากว่าสักวันหนึ่ง วฤกษ์ผู้เป็นเจ้าของเรือนพะยอมแต่งงาน
กับเธอ ทุกสิ่งทุกอย่างในเรือนพะยอมก็ต้องตกเป็นของเธอด้วย เกียรติยศ
และทรัพย์สินเงินทองมักหอมหวานเสมอ

ความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมของจากรูวรรณนั้นไม่น่าแปลกใจเลย
ด้วยเหตุที่เธอรู้ดีว่าวฤกษ์แทบจะไม่เคยมองผู้หญิงคนไหนเพราะมุ่งแต่
ทำงานเพียงอย่างเดียว ผู้หญิงที่ใกล้ชิดเขามากที่สุดก็คงเป็นเธอนี่เอง

ใบหน้าที่เต็มเปี่ยมด้วยเสน่ห์ของบุรุษเพศของเขาชวนให้รู้สึกพอใจ
ยามได้เดินเคียงเมื่อมีสายตาที่มองมาด้วยความชื่นชมและอิจฉา ไม่ต้อง

นับไปถึงทรัพย์สินสมบัติก็มีคุณค่าเพียงพอให้เธอเที่ยวไปเที่ยวมาที่เรือน
พะยอมแห่งนี้...

เสียอย่างเดียวจริงที่เขาไม่เคยมีที่เท่ากับเธอเลย แต่ก็ไม่ได้ทำให้
เธอเดือดร้อนอะไรนัก เพราะเขาเองก็ไม่เคยมีที่เท่ากับใครเช่นกัน อีกทั้ง
ผู้หญิงที่มีฐานะและมีความเหมาะสมสามารถเดินเข้าออกที่นี่ได้ตอนนี้ก็
มีเธอเพียงผู้เดียว

ร่างเพรียวทรวดทรงกระชับแลดูสุขภาพดีเพราะออกกำลังกายอย่าง
หนักนั้นเดินมาพลางส่งยิ้มหวานให้ร่างบิกินี่ที่ช่วยคนงานยกแข่งผลไม้
เสียจนเห็นมัดกล้ามเนื้ออย่างชัดเจน อ้อมอกแข็งแรงนี้จะอบอุ่นสัก
แค่ไหน...

แวตาศี้นชมอย่างเปิดเผยของจ้าววรรณไม่ได้ทำให้วฤกษ์มีกิริยา
ที่ผิดแผกแต่อย่างใด เขาล้างมือในถังพลาสติกสีดำ ก่อนจะเช็ดมือกับผ้า
ที่ห้อยอยู่ท้ายรถ จากนั้นจึงเดินมาหาหญิงสาว

“วันนี้ไม่เข้าเวรหรือ จ้าววรรณ”

“วันนี้ได้หยุดค่ะ ก็เลยว่าจะพาหนูมิวไปเที่ยว คุณวฤกษ์น่าจะไป
ด้วยนะคะ หลานจะได้มีความสุข”

“เอาสิ แต่พี่ขอเคลียร์งานให้เสร็จก่อนนะ คงเที่ยงพอดี กินข้าวที่
บ้านแล้วค่อยไปเที่ยวกัน”

ปากเคลือบลิปสติกสีอ่อนคลี่ยิ้มอย่างยินดี ก่อนจะขอตั๋วเข้าไปหา
หลานสาวผู้เป็นลูกของพี่สาวเธอในตัวตึก วฤกษ์มองตามร่างเพรียวได้
สัดส่วนนั้นไปด้วยสีหน้าเรียบเฉยพลางครุ่นคิดคล้ายประเมิน

หญิงสาวผู้นี้แม้ไม่สวยหยาดฟ้า แต่ก็จัดได้ว่าเป็นคนที่สวยคนหนึ่ง
 อีกทั้งบุคลิกก็กระฉับกระเฉง งานพยาบาลที่ต้องอดหลับอดนอนไม่ได้ทำให้
จ้าววรรณเบื่อหน่ายในการดูแลตัวเอง และผลก็เป็นที่น่าพอใจของเธอ

ร่างเพรียวก้าวเข้าไปในห้องนั่งเล่นก็พบว่าหลานสาวกำลังเล่นอยู่กับ
นินมวลงสาวใช้

“ออกไปก่อนน่ะ ฉันอยู่กับหลานเอง”

นินมวลงลุกขึ้นเดินออกไปด้วยความยินดี น้อยคนนักที่อยากจะอยู่
เล่นกับคุณมิว เพราะคุณหนูคนนี้นั้นแรงและไม่เกรงใจใคร เพียงร่างอวบ
ท้วมของนินมวลงเดินออกไป จารุวรรณก็เดินมานั่งข้างหลาน

“จำที่น้ำบอกได้ไหมน้องมิว”

“จำได้ค่ะ”

“อย่าลืมล่ะ อย่าให้ใครมายุ่งกับหนูได้ พวกครูพี่เลี้ยงแต่ละคนมา
ทำงานที่นี่ก็เพื่อจะจับคุณลุงทั้งนั้น ไม่ได้อยากจะมาดูแลหนูจริงๆ หรือ
คิดดูนะ ถ้าเกิดคุณลุงแต่งงานกับพวกนั้นแล้ว อาจจะไล่น้องมิวไปอยู่
โรงเรียนประจำก็ได้” พูดจบก็มองใบหน้าไร้เดียงสาที่ซีดเผือดลงอย่างพอใจ
“น้านะไม่อยากให้น้องมิวต้องเสียใจ เพราะฉะนั้นอย่าลืม”

ดวงตากลมโตเงยมองน้ำสาวก่อนจะทอแววของความไม่พอใจ
ออกมา

“ไม่มีใครไล่นุได้” เสียงใสนั้นมีแววของความเด็ดเดี่ยว ความเฉลียว
ฉลาดช่างพูดของยายหนูมิวเป็นที่ประจักษ์ต่อใครหลายๆ คน ทว่าต่อให้
ฉลาดเพียงใดก็เป็นแค่เด็กอายุห้าขวบ จึงไม่มีวันจะรับรู้ถึงความซับซ้อน
ในจิตใจของผู้ใหญ่เป็นแน่

จารุวรรณถอนหายใจพร้อมกับยิ้มด้วยความพอใจ ก่อนจะลุกขึ้นยืน

“ไปกันได้แล้ว วันนี้กินข้าวเที่ยงเสร็จคุณลุงจะพามิวกับน้ำไปเที่ยว”

หนูมียืนมือจะให้น้ำช่วยพูดว่าจารุวรรณกลับให้หลานสาวลุกขึ้น
ด้วยตัวเอง โดยเธอนั้นกำลังทำเป็นมองไม่เห็นและเดินนำหน้าไป ใจนั้นก็
นึกรำคาญหลานสาวเต็มกำลัง หากว่าไม่เป็นเพราะวฤกษ์เธอคงไม่มีวัน

ทำดีกับยายหนูมิวถึงขนาดนี้ เด็กเป็นสิ่งที่ชีวิตที่น่ารำคาญ น่าเบื่อที่สุด
ในโลกสำหรับเธอ

ดังนั้นเธอจึงมีอารมณ์เอนดูบ้างเป็นบางเวลาในฐานะที่เป็นหลาน
และชิงชังรำคาญยายหนูมิวในบางขณะ เพราะฉะนั้นจึงไม่ผิดที่เธอจะคิด
ว่าโรงเรียนประจำจะเป็นที่ที่ดีที่สุดที่จะเก็บและควบคุมเด็กหญิงที่ทั้งชน
ทั้งร้ายกาจคนนี้...หากเธอได้แต่งงานกับวฤกษ์จริง ๆ

วินาทีที่เธอได้เจอวฤกษ์ในงานศพของดวงกมลผู้เป็นพี่สาวที่เสีย
ชีวิตพร้อมกับสิทธิชัยน้องชายของเขา เธอก็รับรู้ได้ถึงความต้องการของตัวเอง
เอง จากที่เคยทำงานเป็นพยาบาลในโรงพยาบาลที่กรุงเทพฯ จึงต้องหา
งานและย้ายตัวเองมาอยู่จังหวัดเดียวกันกับวฤกษ์ ด้วยเวลาเพียงหนึ่งปี
แผนอันชาญฉลาดก็สำเร็จ แถมได้หลานสาวที่กลายมาเป็นเครื่องมือที่ดี
ที่สุดไปโดยอัตโนมัติ

นิสัยรักสันโดษของวฤกษ์ทำให้ทุกอย่างเป็นไปตามที่หวังไว้ และ
เธอก็ทำทุกสิ่งทีทำได้เพื่อให้วฤกษ์อยู่ใกล้มือที่สุดไม่ว่าเรื่องนั้นจะเป็น
เรื่องจุกจิกวุ่นวายน่ารำคาญแค่ไหนก็ตาม ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นเครื่องประกันว่า
ทุกสิ่งในเรือนพะยอมไปจนถึงเจ้าของ จะต้องเป็นของเธออย่างไม่มีทางเลี้ยว
หรือลดเลี้ยวไปทางใดได้อีก

น้ำตกแห่งแรกที่สองสาวและหนึ่งหนุ่มเดินทางไปเที่ยวชมนั้น เป็น
น้ำตกที่มีหินงอกหินย้อยที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ลักษณะน้ำตกนั้นน้ำไหล
ไม่แรงนักและมีหินปูนผสมอยู่เยอะจึงทำให้เกิดหินงอกหินย้อยตามธรรมชาติ
ดูจลลิม่านธรรมชาติที่งามแปลกตา

อากาศเย็นฉ่ำชื่นใจ กลิ่นน้ำและกลิ่นหินธรรมชาติทำให้ยิ่งสดชื่น
เมื่อได้มาเยือน จึงไม่แปลกที่จะมีผู้คนมาท่องเที่ยวกันเป็นหมู่คณะซึ่งต่าง

ทยอยกันมาชมดูเป็นระยะๆ ความงดงามของซอชั้นหินสองประกายกับ
แสงแดดยามสายดูงดงามราววังเงินวังทอง

“สวยมากจริงๆ เหมือนได้เข้าถ้ำกลางแจ้งเลย”

“ใช่ น้ำตกนี่จะเป็นน้ำที่ผ่านชั้นหินปูน ก็เลยพัดพาเอาหินปูนมา
ทับถมกันจนเป็นหินงอก ส่วนหยดน้ำที่หยดอยู่ด้านบนก็เป็นทีละสมของ
หินปูนเหมือนกันเลยเป็นหินย้อย สวยใช่ไหมล่ะ บางทีก็จะมีการทับถมนาน
หน่อยจนเกิดเป็นระลอกคลื่นของหิน ดูเหมือนซอผ้ามาวันที่ถูกจับยกให้เพื่
กลับเป็นคลื่นเลยล่ะ”

“อืม...อากาศก็เย็นดีจัง ฉันชอบอากาศแบบนี้ละ เย็นสดชื่นไม่หนาว
มาก ไม่อึดอัดเหมือนอยู่ในห้องปรับอากาศ”

“ธรรมชาติก็เป็นอย่างนี้ละครับ เมืองไทยมีที่สวยงามตามธรรมชาติ
เยอะแยะจนชาติอื่นต้องอิจฉากันเลยทีเดียว” ภานุวัฒน์มองใบหน้าหวาน
แฉล้มแก้มระเรื่ออมชมพูเพราะอากาศเย็นที่บำบัดผิวด้วยความชื่นชม
ธรรมชาติอยู่ตรงหน้าก็เต็มเปี่ยมไปด้วยความงดงามมีชีวิตชีวาจนยาก
จะละสายตา

“อะແမ်ๆ ชมมานานแล้วละ ไปอีกทีหนึ่งดีกว่า คราวนี้จะมีลานหินไว้
ให้พักผ่อนด้วยนะ แต่อยู่ห่างจากเมืองสักหน่อย คนคงไม่เยอะเท่าที่นี่ เพราะ
เป็นวันธรรมดา” กมลรัตน์พูดคุ้ยชักชวนด้วยกิริยาแจ่มใส

ดวงตากลมโตดำลึบดูจนลึบน้ำงามละจากภาพตรงหน้าพร้อมกับ
ให้สัญญากับตัวเองว่าจะต้องกลับมาที่นี่อีกหากมีเวลาว่างจากการทำงาน
พลางรู้สึกที่ตนตัดสินใจไม่ผิดที่คิดมาทำงานในจังหวัดที่ห่างไกลจากบ้าน
เช่นนี้

ทั้งสามคนพากันเดินขึ้นรถเพื่อไปสู่อีกจุดหมายหนึ่งด้วยความ
เบิกบานใจ คราวนี้กมลรัตน์ไม่แกล้งภานุวัฒน์อีกต่อไป จึงพาตัวเองไปนั่ง

ด้านหลังและสับสนุนให้เพื่อนรักไปนั่งด้านหน้าแทนตน ซึ่งก็ทำให้ภานุวัต
ยิ้มแก้มแทบปริ

“อะไรเอ่ย บานเป็นจานบิน” กลมรัตน์อดไม่ได้ที่จะหยอกล้อลูกพี่
ลูกน้องด้วยความขำระคนหมั่นไส้

ทั้งหมดขึ้นรถเดินทางไปยังน้ำตกอีกแห่ง ที่กลมรัตน์หมายตาไว้ว่า
จะปูเสื่อนั่งตรงลานหินใกล้น้ำตก ที่ท่องเที่ยวตามธรรมชาติแหล่งที่สองนั้น
เป็นน้ำตกที่ไหลลงมาจากที่สูงระดับห้าสิบเมตรที่ไหลลดหลั่นลงมาสู่แอ่ง
น้ำที่มีเชิงชันลึบหินระเรื่อ และไหลผ่านแมกไม้มานานาพรรณมาจนถึง
ลานหินกว้าง ผู้คนมีไม่มากนักเหมาะกับการพักผ่อนหย่อนใจเป็นอย่างดี
ละอองไอน้ำสร้างความสดชื่นสบายตาสบายใจให้แก่ริกาเป็นอย่างดี
ผู้ที่มาท่องเที่ยวมองผู้มาใหม่ด้วยแววตาชื่นชม สองสาวหนึ่งหนุ่มนั้นมี
หน้าตาที่งดงามแตกต่างกันไป

รสิกา นั้นงามสง่า ใบหน้าหวานแฉ่ำน่ามอง คิ้วเรียวรับกับดวงตา
กลมโตสองชั้นที่เห็นได้ชัดเจน จมูกได้รูปรับกับปากอímติ่งใส ปากคอคิ้ว
คางงามหมดจด หุ่นระเหิดระหงนั้นก้าวอย่างชวนมอง ส่วนกลมรัตน์ก็งาม
แปลกตา ใบหน้าที่ค่อนข้างกลมนั้นมีลักษณะคล้ายรูปหัวใจ ดวงตามีแว
วสุกซนสดใส ปากอímเต็มคล้ายจะยิ้มยิ้มรับดูน่าขิดเชื้อ หุ่นเดียวในกลุ่ม
นั้นคิ้วเข้มตาเรียว ปากได้รูปแดงรับกับคางปึกป็น หุ่นเพรียวนั้นดูน่ามอง
จนสาว ๆ กลุ่มอื่นที่มาเที่ยวหลายคนแอบชื่นชม

ภานุวัตมองรสิกาด้วยความชื่นชมและภูมิใจ ชายหนุ่มคล้ายตกลงใจ
ว่าหญิงสาวตรงหน้าเขานั้นมีคุณค่าและคู่ควร ซึ่งคงไม่ยากที่จะสานต่อ
ความสัมพันธ์ในเมื่อมีกลมรัตน์ที่น่าจะเป็นสื่อกลางได้เป็นอย่างดี

ฝ่ายรสิกาใช้ว่าจะไม่รู้ ทั้งยังนึกกังวลว่าควรจะทำเช่นไรดีให้ชาย
หนุ่มผู้นี้รับรู้ว่าเขายังไม่ปรารถนาที่จะมีคู่รักในเร็ววันนี้ ไม่รวมกับที่ว่าความ

รู้สึกของเธอนั้นต้องการให้ภานุวัตเป็นพี่ชาย เหมือนอย่างที่เป็นพี่ชายของ
กมลรัตน์มากกว่า

เพราะเธอมีความคิดว่าอยากทำงาน อยากทุ่มเทกับงานให้สมกับที่
ได้ร่ำเรียนมาจนไม่อยากจะแบ่งปันความคิดหรือจิตใจไปคิดเรื่องอื่น อีกทั้ง
ทั้งความรู้สึกที่พ่อเลี้ยงเคยสัมผัสเธอในลักษณะโคมคายยังคงหลอนอยู่
ในจิตใจ ซึ่งความรู้สึกนั้นก็ทำให้ต้องหลบเลี่ยงเมื่อภานุวัตแตะข้อศอกนำ
ไปยังลานหิน

“แหม...สวยพอๆ กับน้ำตกแห่งแรกที่เรามาเที่ยวเลยนะค่ะ” รลิกา
สาวเท่าเรียว ขึ้นชมธรรมชาติสีเขียวสดใสบายตาตรงหน้า

“เออละพี่วัต ปู่สื่อตรงนี้ล่ะค่ะ วิวกำลังดีเลย คนก็ไม่ค่อยเยอะ
เท่าไร ทำทางจะสบาย”

ภานุวัตปู่สื่อ รลิกากับกมลรัตน์จึงวางของและจัดที่ทางในการนั่ง
พวกเธอนำหนังสือและหมอนอิงมาด้วย ส่วนภานุวัตนั้นผลัดเสื้อผ้าเตรียม
ลงเล่นน้ำ

“เล่นน้ำไปได้อย่างไร หนาวจะตาย” กมลรัตน์ดิ่งยี้มๆ

“อยู่เมื่อก่อนนอกหนาวกว่านี้อีกยก่ายก้อย ขนาดใส่เสื้อผ้ายังหนาวจน
ค้างสั่น แค่นี้จะระจอก”

“ค่ะ ทราบแล้วค่ะว่าพี่วัตนะหงัหงา”

“คุณรลิกา ไม่ลงเล่นน้ำด้วยกันหรือครับ”

“ไม่ไหวหรอกค่ะ ยิ่งผิดที่ผิดอากาศดิฉันกลัวว่าจะไม่สบายไป” รลิกา
ยี้มรับก่อนจะปฏิเสธ

สองสาวนั่งคุยและรับประทานอาหารไปได้สักพัก รลิกาก็ต้องขอตัว
ไปห้องน้ำซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่ปูเสื่อนั่งเล่นนัก เพียงลับตารลิกา ภานุวัตก็
ขึ้นจากน้ำพร้อมกับเอาผ้าขนหนูมาคล้องคอไว้ก่อนที่จะมาเลียบๆ เคียงๆ